

**MYSTICKÉ
M Ě S T O
B O Ž Í**

MYSTICKÉ M Ě S T O B O Ž Í

SVAZEK IV.

KORUNOVÁNÍ

ZÁZRAK BOŽÍ VŠEMOHOUCNOSTI
A NEVYČERPATELNÝ ZDROJ MILOSTI

ŽIVOTOPIS PANNY A MATKY BOŽÍ
MARIE, NAŠÍ KRÁLOVNY A PANÍ,
NEJSVĚTĚJŠÍ USMIŘOVATELKY
ZA PROVINĚNÍ EVY A PROSTŘEDNICE
MILOSTI, KTERÝ PODLE ZJEVENÍ
A ZA VEDENÍ SAMOTNÉ PANNY MARIE
NAPSALA SLUŽEBNICE BOŽÍ
SESTRA MARIE OD JEŽÍŠE Z AGREDA,
PŘEDSTAVENÁ KLÁŠTERA
NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ,
Ř Á D U S V . F R A N T I Š K A
SERAFÍNSKÉHO V MĚSTĚ AGREDA,
V PROVINCIÍ BURGOS VE ŠPANĚLSKU,
PRO NOVÉ POUČENÍ SVĚTA,
PRO POSILNĚNÍ KATOLICKÉ CÍRKVE
A PRO POVZBUZENÍ LIDSTVA

PODLE PŮVODNÍHO AUTORIZOVANÉHO
ŠPANĚLSKÉHO VYDÁNÍ DO ANGLICKÉHO
JAZYKA PŘELOŽIL FISCAR MARISON
(REV. GEORGE J. BLATTER)

A PODLE TOHOTO CÍRKEVNĚ SCHVÁLENÉHO
ANGLICKÉHO VYDÁNÍ DO ČESKÉ ŘEČI
PŘELOŽIL JAN CYRIL ŘEŘUCHA
V MARIÁNSKÉM ROCE 1954
PRVNÍ ČESKÉ VYDÁNÍ VYDALA
TISKÁRNA ČESKÝCH BENEDIKTINŮ
1637 SO. ALLPORT ST., CHICAGO 8, ILLINOIS

I M P R I M A T U R
prvnímu anglickému vydání

Rome City, Ind., 24. srpna 1912

Důstojnému pánu Georgu J. Blatterovi

Drahý důstojný pane!

Dávám Vám své schválení anglického překladu díla nazvaného „Ciudad de Dios.“ –
S přáním veškerého požehnání zůstávám Váš v Kristu

† H. J. Alerdingem, biskup z Fort Wayne

D O P O R U Č E N Í
druhého anglického vydání

Santa Fe, New Mexico, 9. února 1949

S největší ochotou dávám dnes své doporučení novému vydání díla „The City of God“ od sestry Marie od Ježíše, jež bude znovu beze změn vydáno dle původního autorizovaného vydání ze španělské řeči z roku 1902, a již schválené Jeho Excelencí nejdp. H. J. Alerdingem, biskupem ve Fort Wayne.

† Edwin V. Byrne, D.D., arcibiskup v Santa Fe

P R O H L Á Š E N Í

V poslušné uctivosti majíce dekrety papeže Urbana VIII. i všech papežů, prohlašujeme, že v celku i jednotlivostech týkajících se zjevení, zázraků apod. podrobujeme se bezvýhradně soudu svaté Církve římskokatolické.

I M P R I M A T U R
pro české vydání Města Božího

NIHIL OBSTAT: Rev. Martin Horak, O.S.B.
censor deputatus

IMPRIMI POTEST: † Rt. Rev. Ambrose L. Ondrak, O.S.B.
St. Procopius Abbey, Lisle, Illinois

IMPRIMATUR: † Albert Cardinal Meyer,
Archbishop of Chicago

Chicago, Illinois, January 17, 1961

NĚKTERÁ Z MNOHA ODPORUČENÍ a pochval o Ciudad de Dios (Město Boží) napsaném Marií z Agredy.

Vynikající teolog, jezuita Andreas Mendo v koleji v Madridu, z biskupova nařízení vydaného dne 29. října 1666 pozorně prozkoumal Město Boží a prohlásil, že žádná chvála nevyváží jeho duchovní cenu. Tento výrok úředně schválil jeho představený Dr. D. Fr. Forteza 6. listopadu 1666.

Didacus de Silva, teolog a hlavní představený benediktinů ve Španělsku, velmi chválí Ciudad jako náležitější do třídy nejvýtečnějších spisů. V Madridu 15. prosince 1666.

„Toto dílo nejlépe doporučuje samo sebe,“ napsal portugalský jezuita v úředním schválení, vydaném v Lisabonu 6. března 1680 a podepsaném P. Franciscus de Almeda, S.J.

Úřední prohlášení univerzity v Salamance, vydané 4. července 1669, že Město Boží se ve všem shoduje s pravověrným učením katolické bohovědy, bylo podepsáno teologickou fakultou, v níž byly zastoupeny takřka všechny řeholní řády, jmenovitě augustiniáni, benediktini, basiliáni, minimové, jeronymité, premonstráti, theatini, obutí i bosí trinitáři, obutí i bosí mercedariáni, reformovaní augustiniáni a řeholní kanovníci.

I pařížská univerzita Sorbonna, přestože mnozí z její fakulty byli nakaženi jansenismem, a proto byli proti vzdávání patřičné úcty Matce Boží, nicméně podle záznamů o hlasování, které bylo provedeno, a výslovného mínění větší a rozumnější části její fakulty toho času, byla nucena neúředně schválit Město Boží. Protože vlastně veškerá nepříznivá kritika pocházela ze Sorbonny, je proto její schválení zvláště pozoruhodné.

Jiná velká francouzská univerzita, v Toulouse, potvrdila Granierův „Stručný výtah“ vydáním úředního doporučení Města Božího s nejvyšší chválou. Dokument za fakultu podepsali: Casemajon, Rabii a J. Gisbert S.J., teologové, 25. listopadu 1694.

V II. svazku (Vtělení) je doslovně uvedeno schválení velké lovaňské univerzity, na které čtenáře odkazujeme. To vřelé doporučení, které

je tam obsaženo, řadí Město Boží mezi největší světová díla a je opakováno skoro ve všech výše zmíněných schváleních a doporučeních. Museli jsme se omezit na pouhá data a podpisy několika schválení, protože kdybychom všechna tato a mnohá jiná uvedli doslovně, bylo by nutné přidat svazek o několika stech stránkách. Kdybychom chtěli uveřejnit všechno, co vynikající a učení mužové křesťanského světa napsali o Měště Božím jako o nejobdivuhodnější, nejužitečnější a nejspolehlivější knize na světě, vyžadovalo by to nejméně sto svazků knih místo čtyř. Nač však hromadit doporučení?

Veškerá kritika, kterou snad uslyšíte nebo budete číst, je naprosto bez podkladu a pouhým mařením času. Během uplynulých století byla důkladně prozkoumána každá řádka Města Božího ve snaze najít v něm nějakou vadu, ale nebyla nalezena žádná. Čti a přesvědč se!

SCHVÁLENÍ První papež, který věnoval úřední pozornost dílu „Ciudad de Dios“, byl papež Inocenc XI., který 3. července 1686 jako reakci na celou řadu bouřlivých útoků a nástrah, činěných některými členy Sorbonny, o kterých bylo známo, že jsou jansenisté, vydal zvláštní list, kterým povolil vydávání a čtení „Ciudad de Dios“. Podobná prohlášení vydali někteří papežové i v pozdější době. Byli to: Alexandr VIII., Klement XI. a Benedikt XIII. Tato prohlášení byla později znovu připomenuta dvěma dekrety vydanými kongregací posvátných obřadů, schválenými papeži Benediktem XIV. a Klementem XIV. Tím byla potvrzena pravost a věrohodnost spisu „Ciudad de Dios“, jak bylo sděleno a napsáno ctihodnou služebnicí Boží Marií od Ježíše. Vynikající papež Benedikt XIII., když byl arcibiskupem v Beneventu, používal tato zjevení ve svých kázáních o blahoslavené Panně Marii. Dne 26. září 1713 biskup v Sento v Itálii podal námitku proti publikaci „Město Boží“, ale bylo mu připomenuto, aby se této aktivity vzdal, protože se to přičí rozhodnutí papeže Inocence XI., které bylo vydáno pro celou Církev.

Proces blahorečení Marie z Agredy byl značně posílen španělskými biskupy a jinými vynikajícími osobami v Církvi. Tak se stalo krát-

ce po její smrti v roce 1666, kdy byl této služebnici Boží dán titul „ctihodná“, a tím je otevřena cesta k jejímu blahořečení. Je naděje, že se podle Boží vůle najde brzy pracovník mezi jejími četnými ctiteli, který se ujme tohoto úkolu na základě úcty k jejímu svatému životu a znamenitému spisu i četným zázrakům u jejího hrobu.

Redemptoristé vydali v německé řeči v roce 1885 nový překlad, kterému se dostalo schválení a významného doporučení od biskupa v Ratisbonu následujícími slovy:

S upřímnou radostí dáváme naše biskupské schválení překladu původního španělského spisu „Ciudad de Dios“ Marie od Ježíše a doporučujeme tuto knihu, která jistě povznese čtenáře a bude pro ně zdrojem duševního požitání.

V Ratisbonu 29. září 1885

✠ Ignác, biskup v Ratisbonu

Významné je doporučení knížete-arcibiskupa solnohradského, legáta a primasa německého:

Podle dekretů vydaných papeži Inocencem XI. a Klementem XI. je doporučena ke čtení všem věřícím kniha jménem „Ciudad de Dios“; napsaná ctihodnou služebnicí Boží Marií od Ježíše.

Tuto knihu schválila řada biskupů k tomu účelu vydanými dekrety, čtyři vynikající univerzity, v Toulouse, Salamance, Alcalé a v Lovani, a vynikající členové různých řádů. Učený a zbožný kardinál D'Aguire prohlásil, že všechny své studie za dobu 50 let svého života považuje pouze za malou část učení obsaženého v této knize, která je v celém svém obsahu v souladu s Písmem svatým, s učením papežů a církevních sněmů. Ctihodný generální představený u sv. Sulpice, abbé Emery, dodal: „Teprve od té doby, co jsem četl zjevení Marie z Agredy, znám náležitě Ježíše a jeho svatou Matku.“

Proto neváháme s vydáním našeho biskupského schválení pro „Ciudad de Dios“ a doporučujeme tuto knihu věřícím a zvláště našemu duchovenstvu.

✠ *František Albert, arcibiskup*

Arcibiskupská kancelář v Solnohradě

12. září 1885

Jiné doporučení knihy „Ciudad de Dios“ z novější doby je od biskupa v Tarazoně, které je v předmluvě nového vydání z let 1911–1912:

Já, Dr. James Ozoidi y Udave, z milosti Boží a Apoštolské stolice biskup v Tarazoně, apoštolský administrátor diecéze v Tudela.

Pověřili jsme kněze Eon Eduardo Royo, kaplana a zpovědníka v konventu Neposkvrněného Početí v Agredě, aby obezřetně a přesně porovnal rukopis, připravený pro tisk nového vydání „City of God“, připravovaného k vydání členy výše jmenovaného konventu. Zjistili jsme osobně, že zmíněný kněz tento úkol svědomitě splnil. Proto nyní dosvědčujeme, že nové vydání „Ciudad de Dios“ s několika výjimkami, což jsou jen pravopisné změny, se plně shoduje s původním rukopisem ctihodné matky Marie od Ježíše v Agredě.

Tarazona, 7. dubna 1911

(Pečeť diecéze)

✠ *James, biskup v Tarazoně*

ÚVOD KE TŘETÍ ČÁSTI (K ČTVRTÉMU SVAZKU) TOHOTO NEBESKÉHO ŽIVOTOPISU, KTERÁ OBSAHUJE POSLEDNÍ ČÁST PŘESVATÉHO ŽIVOTA PANNY MARIE, MATKY BOŽÍ

1. Při plavbě na hlubokém a nebezpečném moři se plavec stále obává hrozby žvlů i útoků pirátů. Jeho starosti pod vlivem jeho slabosti a nejistoty rostou, protože neví, kde nebo odkud může nebezpečí přijít, a on není schopen, když přijde, odvrátit je nebo se mu bránit. Tak se nyní cítím i já, protože jsem obklíčena nesmírným oceánem vznešenosti a velkoleposti skutků nejsvětější Panny Marie. A přesto, jak cítím a vyznávám, je toto moře plné odpočinku a klidu. Ale ani skutečnost, že jsem na tomto moři milosti doplula už tak daleko a že jsem dokončila první a druhou část jejího životopisu, mi nemůže poskytnout sebedůvěru, protože se při této práci vidím jako v čistém zrcadle, takže o to víc rozpoznávám svou neschopnost a špatnost a vnucuje se mi nejhlubší přesvědčení, že její život je nejvyšší neproniknutelný a nevystižitelný pro veškeré stvořené chápání. Také nepřátelé a knížata temnoty mně nikdy nedopřávají pokoje, ale jako nejdotěrnější piráti mě stále obtěžují a zastrašují klamnými představami a pokušeními, kterými mne velmi často ve své zlomyslnosti a prohnanosti napadají. Plavec pak nemá žádnou jinou možnost než upřít svůj zrak k Polárce, podle které, mořské hvězdy, musí mezi vlnami řídit směr své plavby. Já se snažím dělat totéž uprostřed toho množství obtížných pokušení a obav. Vedena svou Hvězdou, přesvatou Marií, jejímž prostřednictvím mohu svou poslušností sladit svou vůli s vůlí Věčné-

ho, a často soužena a plna nepokoje a strachu, volám z hloubi svého srdce: „Můj Pane a nejvyšší Bože, co mám dělat ve svých pochybnostech? Mám pokračovat, nebo mám přestat psát tento životopis? Sděli mi, ó Matko milosti a má Učitelko, svou vůli, jakož i vůli tvého božského Syna.“

2. Vpravdě musím vyznat, jak jsem povinna božské blahosklonnosti, že Bůh vždy má volání vyslechl, nikdy mi neodepřel svou otcovskou laskavost a sděloval mi mnoha způsoby svou svatou vůli. I když je to dostatečně patrné z pomoci, kterou mi poskytl při psaní prvního i druhého dílu, obdržela jsem kromě toho ještě mnoho jiných ujištění od samého Pána, od jeho nejsvětější Matky a od andělů, takže se vršily důkazy na důkazy a svědectví na svědectví, které působily proti mé zbabělosti a obavám. A co víc, sami andělé ve viditelných podobách jako preláti a sluhové jeho svaté Církve poukazovali a stále mi připomínali božský rozkaz a vybízeli mě k důvěře a ke splnění tohoto poslání a k pokračování až do konce. Nescházelo mi ani vlité světlo učení, které mě sladce a mocně zvalo, které osvětlovalo a pobízelo mé srdce k poznání nejvyšší dokonalosti, nejvyšší čistoty, nejdokonalejší ctnosti a všeho, co si může vůle přát nebo čeho může chtít dosáhnout. Současně jsem byla odkázána na vše, co bylo uzavřené a uchované jako skrytá mana v arše úmluvy, v Panně Marii, která se otevřela pro všechny, kteří si přejí přijít a okusit ji.
3. Nicméně, když jsem začínala psát tuto třetí část, byla jsem zachváčena znepokojujícím vnitřním odporem, ne menším, než který jsem cítila u prvních částí tohoto životopisu. Mohu směle říci, že jsem nesložila bez obavy větu ani slovo, ani jsem nenapsala nejmenší část životopisu bez toho, abych zakusila víc pokušení, než kolik obsahovala písmenek, ze kterých byla složena. Předložila jsem Pánu druhou část, kterou jsem napsala, stejně jako první. Pod přísnou poslušností jsem byla přinucena začít tuto třetí část a jen v síle poslušnosti jsem utišila svou bázeň a slabost srdce. Ale na začátku jsem byla zmítána touhou a strachem jako loď, na kterou dorážejí prudké větry.
4. Na jedné straně mne pobízel Pán, abych pokračovala v tom, co jsem začala, protože to byla jeho vůle. Ani při mých ustavičných modlit-

bách jsem nikdy nepocítila jiný záměr. Je pravda, že jsem po nějakou dobu tomuto nařízení Nejvyššího nevěnovala pozornost a že jsem o něm neřekla svým představeným ani svému zpovědníkovi (ne proto, že bych je chtěla zatajit, ale proto, abych nabyla větší jistoty, a také proto, aby se nedomnívali, že jedním jen podle svých názorů). Avšak Pán, který je ve svých skutcích vždy stejný, je naplnil novou pevnou vůlí a rázností, se kterou mne stále pobízeli a dávali mi rozkazy. Na druhé straně však nenávisť starého hada kazila vše, co jsem dělala nebo k čemu jsem byla vybídnuta. Pozdvihl proti mně mučivá a svůdná pokušení, ve kterých se mne snažil inspirovat svou pýchou. Snažil se mě také přivést do nejhlubší skleslosti a nejtemnějšího strachu a stále zesiloval své úsilí úměrně tomu, jak jsem na tomto životopisu postupovala, a zvláště v době, kdy jsem se blížila ke konci. Tento nepřítel také využil rozsudku některých osob, které si mohly plným právem nárokovat mou úctu i to, abych v tomto díle nepokračovala. Vyvolal také mezi řeholnicemi pod mým vedením nesoulad, takže se mi zdálo, že nemám času nazbyt a že se jako představená mám přednostně věnovat péči o své řeholnice. Při takovém obtěžování jsem nemohla nabýt vnitřního klidu, který byl zapotřebí pro náležité osvícení a pochopení tajemství, o kterých jsem měla psát, protože toto světlo není možné postřehnout a ani nám nemůže být při duševních bouřích pokušení udělováno, neboť svítí jen tehdy, když jsou schopnosti duše v klidu.

5. Trápena a znepokojována tolika různými pokušeními, neustávala jsem volat o pomoc. Zvláště v jednom dni jsem volala k Pánovi: „Nejvyšší Pane a Dobro mé duše, před tvou moudrostí nejsou mé vzdechy skryté, ani má touha líbit se Ti a vyhýbat se chybám ve tvé službě (Ž 38,10). S láskou si naříkám v tvé královské přítomnosti, protože jsi mi buď přikázal, ó Pane, co nemohu splnit, nebo jsi dovolil svým i mým nepřátelům, aby mi ve své zlobě překáželi vykonat to, co jsi mi přikázal.“ Pán na mou stížnost odpověděl s jakousi přísností: „Pamatuj, duše, že nemůžeš pokračovat v tom, co jsi začala, ani nemůžeš dokončit psaní životopisu mé Matky, pokud se nestaneš úplně dokonalou a příjemnou mým očím. Neboť já si přeji, abys nashromáždila

mnoho ovoce z tohoto dobrodiní a abys byla jednou z prvních, kteří z toho budou těžit v největší hojnosti. Aby ses mohla na tomto ovoci podílet tak, jak já si přeji, je nutné, aby v tobě bylo zničeno vše, co je pozemské a hodné Adamovy dcery. Musíš být prosta následků hříchu i všech zlých náklonností a návyků.“ Tato odpověď Páně ve mně podnítila novou snahu a velmi horlivou touhu vykonat vše, co v ní bylo naznačeno. Zvláště pak nejen obyčejně umrtvovat všechny náklonnosti a vášně, ale plně odumřít zvířecímu, pozemskému životu a obnovit a změnit ho v život nebeský a andělský.

6. V touze věnovat své síly tomu, co mi bylo navrženo, jsem zkoumala své sklony a choutky, prohledávala jsem postranní cestičky a záhyby svého nitra a nejrůzněji jsem toužila odumřít pro vše viditelné a pozemské. Několik dní jsem během těchto cvičení měla velké starosti a trpěla zádumčivostí. Úměrně mým úzkostem vzrůstalo nebezpečí a příležitost k přílišné pozornosti tvorům. Čím více jsem se snažila vyprostit se ze svého okolí, tím více jsem zjišťovala, jak jsem poutána a obtěžována tím, co jsem zavrhovala. To vše využíval nepřítel k mému zastrašování tak, že mi vykresloval takový život jako zcela nemožný. K tomuto soužení se náhle přidružila další nová, zvláštní potíž. Pociťovala jsem ve svém těle tak velkou citlivost, že i nejmenší námaha a nepatrné umrtvení byly pro mne daleko méně snesitelné než dřív nejužší pokání. Umrtvování, která jsem obyčejně prováděla velmi ochotně, vyžadovala nyní velké úsilí a námahu. Byla jsem tak citlivá, že se mi zdálo, že mi kající skutky zasazují smrtelné rány. Pokud jsem se měla bičovat, působilo mi to nesnesitelné bolesti, omdlávala jsem při tom a každé šlehnutí mě zraňovalo až do srdce. Bez nadsázky říkám, že když jsem se jen dotkla jednou rukou druhé, vytryskly mi slzy. Cítila jsem se velmi znepokojena a zarmoucena svým bídným stavem. Když jsem se během této nemoci nutila k práci, zjistila jsem, že mi zpod nehtů prosakuje krev.
7. Neuměla jsem si to vysvětlit a při těchto myšlenkách jsem netrpělivě zvolala: „Ach Bože, jaká je to bída! Jaká se to se mnou děje změna? Pán mi poroučí, abych se umrtvovala a odumřela všem tvorům, a já věnuji víc pozornosti svým bolestem než umrtvování.“ Několik

dní jsem to trpěla s velkou netrpělivostí a hořkostí duše. Nejvyšší, aby zmírnil můj nepokoj, mě potěšil slovy: „Má dcero a nevěsto, neznepokoj se v srdci svým utrpením. Chtěl jsem u tebe tímto prostředkem odlišit následky hříchu, obnovit tě k novému životu a připravit pro skutky vznešenější a mně příjemnější. Dokud nedosáhneš takového stavu, nebudeš moci začít psát o tom, co ještě zbývá ze života mé Matky a tvé Paní.“ Tato odpověď Páně mne poněkud povzbudila, protože jeho slova jsou slova života a posilují srdce (Jan 6,69). Přestože mé nesnáze a pokušení nepřestaly, připravovala jsem se k práci a k boji. I nadále jsem ale nedůvěřovala své slabosti a neschopnosti a necítila jsem žádnou naději, že proti tomu najdu lék. Hledala jsem jej u Matky života a rozhodla jsem se prosit upřímně o pomoc a vytrvalost, protože Ona je jediné a nejvyšší bezpečné útočiště nuzných a soužených a stále mě zahrnovala svou přízní a dobrodiními, i když jsem nejneuvěřitelnější tvor na světě.

8. Padla jsem k nohám velké Paní nebes a země. Vylévala jsem před Ní své city a prosila Ji, aby milostivě zhojila mé nedokonalosti a nedostatky. Přednesla jsem Jí svou touhu líbit se Jí a jejímu božskému Synovi a znovu jsem Jí nabízela své služby, i kdybych měla jít ohněm utrpení a prolít svou krev. Přelaskává Matka odpověděla na mé prosby slovy: „Má dcero, chápej dobře, že tyto tužby, které ve tvém srdci Nejvyšší rozněcuje, jsou zárukou působení jeho lásky, kterou tě volá k úzkému a důvěrnému soužití. Jeho nejsvětější vůlí a také mou je, abys s nimi spolupracovala, nekladla jim odpor a neodkládala déle vykonání vůle jeho Velebnosti v tom, co od tebe žádá. Po celou dobu, co jsi psala můj životopis, jsem tě poučovala a připomínala ti tvé povinnosti spojené s tímto požehnáním, zvláště aby sis vtiskla do srdce živý obraz jeho učení a mého příkladu v souladu s milostmi, které jsi obdržela. Dospěla jsi už ke třetímu a poslednímu dílu tohoto životopisu a je čas, aby ses povznesla k mému dokonalému napodobení, aby ses opásala novou silou a vztáhla svou ruku k velkým činům (Př 31,17). S takovým životem a jednáním budeš schopna začít psát to, co ještě zbývá napsat, protože to musí být psáno tak, že budeš uvádět ve skutek vše, co ti bude vštěpováno. Bez takové dispozice nebudeš moci psát, pro-

tože je vůlí Páně, aby byl můj životopis vepsán víc ve tvém srdci než na papíře a abys cítila, co jsi napsala, tak, abys byla schopna psát, co cítíš.“

9. „Proto si přeji, aby bylo tvé nitro očištěno ode všech pozemských představ a sklonů (Ž 45,11), abys po odložení a zapomenutí všech viditelných věcí mohla soustředit veškeré své soužití a jednání na Pána, na mne a na jeho anděly. Všechny ostatní věci ať jsou ti cizí. V síle této ctnosti a v čistotě, jakou od tebe vyžadují, rozdrtíš hlavu starého hada a překonáš jeho nepřátelský odpor, který klade tvému psaní a pracím. Protože jsi tak váhavá v plnění vůle Páně a ke vstupu na cestu, po které máš podle jeho přání a s plnou důvěrou v jeho požeňnané úmysly jít, řeknu ti upřímně, že právě to, že si všímáš těch zbytečných obav a jsi tak liknavá, je příčinou, že božská Prozřetelnost dovolila pekelnému drakovi, aby jako vykonavatel jeho spravedlnosti trestal tvou nevěru a nedostatek tvé ochoty podrobovat svou vůli jeho. Stejný nepřítel zosnoval plány, aby tě svedl k některým pokleskům tím, že před tebe nastražil léčky skryté pláštíkem dobrého úmyslu a ctnostného cíle ve snaze dovést tě ke klamnému přesvědčení, že nejsi pro takové vysoké milosti a požeňnaní určena. Abys jich nemohla dosáhnout, vzbudil v tobě otupělou liknavost v děkování za ně. Mylně ses domnívala, že tato práce pro Nejvyššího ti právem náleží, a nepohlížela jsi na ni jako na dílo milosti, proto jsi zapomínala plně spolupracovat s jeho božskými milostmi a nespolutpůsobila jsi s těmi, které jsi obdržela bez jakékoli své zásluhy. Je čas, má nejdražší, abys byla přesvědčena a věřila Pánu i mně, neboť já tě vedu k nejvyšší dokonalosti, zvláště k mému následování. Tak bude přemožena ďáblova pýcha a krutost a jeho hlava bude božskou mocí rozdracena. Neexistuje žádný důvod pro to, abys překážela účinkům mého učení. Proto na vše zapomeň a odevzdej se s láskou do rukou mého božského Syna i mých, protože my od tebe toužebně očekáváme jen to nejsvětější, nejvíc hodné chvály a lahodící našim očím.“
10. Tímto poučením mé nebeské Paní, Matky a Učitelky byla má duše opět naplněna novým světlem a touhou Ji ve všem poslouchat. Obnovila jsem svá dobrá předsevzetí, rozhodla se s pomocí milosti Boží

povznést a snažit se připravit k plnění Boží vůle bez jakéhokoli odporu. Využila jsem svého tělesného stavu, kterým, jak jsem se výše zmínila, byla má citlivost k umrtvování velice oživena a rozmnožena. Dábel však neustával v boji a odporu. Věděl, že práce, kterou chci na sebe vzít, je velmi obtížná a že stav, do kterého mne Pán povýšil, byl útočištěm daleko vzdáleným od veškeré lidské slabosti a pozemské otupělosti. Ochotně vyznávám tuto pravdu i svou liknavost, kterou způsobila má křehkost a netečnost. Uznávám, že se Pán po celý můj život snažil mne povznést z prachu a z bahna mé bídy rozmnožováním svých požehnání a darů, které přesahují mé chápání. Kromě toho ještě napomáhal všem těmto požehnáním pomocí své pravice, jen aby dosáhl svého cíle. Nemohu se nyní zmiňovat o všem, co mi učinil, ale zároveň se mi zdá nespravedlivé to pominout úplným mlčením, protože to ukáže, do jaké bídy nás přivádí hřích a jaká je vzdálenost mezi schopnostmi myslícího tvora a vrcholem ctnosti a dokonalosti, které může dosáhnout. Také to ukáže, kolik to stojí, přivést člověka opět na vrchol dokonalosti.

11. Několik roků před tím, než jsem začala psát tento životopis, jsem byla znovu a znovu obdařována zvláštními požehnáními pocházejícími z Božích rukou. Byla to jakási smrt pro vše zvířecí a pozemské působení, podobná obyčejné smrti. Po tomto stavu následoval jiný, který obsahoval nové osvícení a vyšší působení. Protože však duše zůstává stále oděna smrtelnou porušeností, cítila jsem vždy tíhu těla, která ochromovala a utiskovala duši (Mdr 9,15), dokud u mne Pán neobnovil své zázraky a svou pomoc prostřednictvím božských milostí. Tato obnova mi byla udělena skrze Matku svatosti, která mi ve vizi řekla: „Pamatuj, má dcero, že nyní musíš začít žít ne svůj život, ale život svého snoubence Krista (Gal 2,20). On musí být životem tvé duše a duší tvého života. Proto si přeji usmrtit tvůj starý život, který v tobě dosud působil, a začít v tobě nový život, který od tebe žádáme. Ať je tedy dnes nebi i zemi známo, že sestra Marie od Ježíše, má dcera a služebnice, umírá pro svět a že Nejvyšší provádí tuto změnu, aby tato duše mohla žít jen pro to, co učí víra. Tak jako při přirozené smrti opouštíme všechny věci, tak tomu bude i při této. Má dcero, takto od všeho

osvobozená, odevzdáš svou poslední vůli svou duši svému Stvořiteli a Vykupiteli a tělo zemi sebezapomínání a trpělivému snášení utrpení. O tuto duši se budeme můj božský Syn a já starat a dbát o to, aby ve všem věrně plnila jeho svatou vůli, pokud nás bude rychle poslouchat. Její pohřeb oslavíme s našimi nebeskými dvořany a pochováme ji do Srdce božského člověčenství Slova, které je hrobem pro ty, kteří umírají pro svět a dosud putují smrtelným životem. Od té chvíle nesmí žít ve svém vlastním já ani pro sebe podle vzoru Adamova, ale ve všech věcech se v ní má nyní projevovat Kristus, který je jejím životem. Já Ho budu prosit, aby laskavě shlédl na tuto zemřelou a přijal její duši za vlastní, aby ji uznal za cizinku a poutnici, která už nežije na zemi, ale ve vyšších, božských končinách. Nařídím andělům, aby ji přijali za svou společnici a jednali i rozmlouvali s ní, jako by už byla vysvobozena ze smrtelného těla.“

12. „Přikážu dáblům, aby tuto zemřelou neznepokojovali právě tak jako jiné mrtvé, kteří nejsou pod jejich pravomocí a ke kterým nemají žádný vztah, neboť od tohoto dne bude tato má dcera pro viditelné věci víc mrtvá než ti, kteří odešli z tohoto světa. Zapřísahám lidi, aby ji ztratili ze zřetele a zapomněli na ni tak, jako zapomínají na mrtvé, a aby ji nechali v klidu a pokoji. A tobě přikazuji a radím ti, aby ses považovala za osobu, která už ukončila svůj život na tomto světě a vešla do věčného života, v přítomnost Nejvyššího. Přeji si, abys následovala život blahoslavenců ve víře, protože tvá jistota a přesvědčení jsou stejné jako jejich. Tvé soužití ať je v nebesích (Flp 3,20), rozmlouvej s Pánem všeho tvorstva a svým Ženichem, scházej se s anděly a svatými a obzvláště upni veškerou svou pozornost na mne, svou Matku a Učitelku. Všem ostatnímu pozemskému a viditelnému nesmíš věnovat ani hnutí života, ani žádnou činnost, stejně jako mrtvé tělo, které neprozrazuje žádnou známku života nebo citu, ať se s ním děje cokoliv. Nesmí tě znepokojoovat ani obtíže, nesmí na tebe působit ani pochlebování a příjemné pocity, nesmíš reagovat na urážky ani být hrdá na pocty. Ať tě nenadýmá domýšlivost a neskličuje nedůvěra. Nesmíš se podvolovat žádnému pocitu tělesné žádosti nebo hněvu, protože tvým vzorem ve všech těchto vášních musí být mrtvé tělo,

kteří je bez nich. Také nesmíš mít větší styk se světem, než má mrtvý, protože svět rychle zapomíná na ty, které zaživa chválil, a to v takové míře, že i když je to otec nebo bratr nebo blízký příbuzný a důvěrný přítel, rychle ho spěchá odstranit z očí. A mrtvý to vše snáší bez reptání a necítí se uražen, ani si neváží živých, ani jim nevěnuje žádnou pozornost, ani tomu, co zanechal svým pozůstalým.“

13. „Když tak odumřeš, zbývá ti ještě považovat se za pokrm červů, za vhodnou jen pro nejbídnější hnilobu. Tak se pohrběš v zemi vlastního sebepoznání tak, aby se tvé smysly a vášně už neodvažovaly před tváří Páně vydávat svůj zápach, ani aby stejně jako špatně zakryté nebo napůl pohřbené mrtvolky nezapáchaly v přítomnosti Páně a těch, kteří už vešli do života blažených. Měj větší hrůzu z projevování nějakých známek života nebo toho, že nejsi před tváří Boha a svatých naprosto mrtvá, než kterou vzbuzují nepohřbené mrtvolky u lidí. Využívání smyslů jako zraku, sluchu, hmatu a jiných k pobavení a obveselení by ses měla lekat a hrozit víc, než kdybys spatřila pohybující se mrtvolu. Touto smrtí budeš připravena stát se jedinou nevěstou mého božského Syna a mou pravou a nejmilejší učednicí a dcerou. Takový stav od tebe vyžadují a tak vysoké moudrosti tě naučím při sledování mých šlépějí a napodobování mého života, pokud budeš, jak dalece ti bude dáno, napodobovat všechny mé ctnosti. To má být ovocem popisu divů a svatých skutků mé svatosti, které ti Pán zjevil. Přeji si, aby neunikly z úkrytu tvého srdce a nebyly oznámeny světu, aniž by tě přiměly k dokonalému plnění vůle mého božského Syna a mé, která směřuje jediné ke tvé nejvyšší dokonalosti. Pij tedy vodu moudrosti z jejího pramene, od Spasitele. Není žádný důvod, proč bys měla zůstat prázdná a nenasycena tím, co budeš poskytovat jiným, ani abys napsala tento životopis a nezískala z tohoto požehnání žádný užitek. Připrav tedy své srdce na tuto smrt, kterou od tebe požadují, a tím dosáhneš splnění svých i mých přání.“
14. Takovými slovy ke mně promluvila velká Paní nebes při této příležitosti, a při mnoha jiných opakovala toto učení prospěšné pro věčný život. O tomto učení jsem už napsala mnoho v kapitolách první a druhé části a budu ještě pokračovat i ve třetí. Z toho všeho je zřej-

má moje liknavost a nevděčnost za tak velká dobrodiní. Neboť i když mi tato velká Královna a její božský Syn tak často slibovali, že mě povznesou do nejvyššího stavu a do vznešených příbytků, jakmile zemřu pro svět a pro sebe, a nyní mi to ve své božské dobrotě znovu štědře slíbili, vidím, že jsem stále ve ctnostech pozadu a že jsem příliš zapletena v zaměstnáních Adamových dcer. Stav, ve kterém chci žít, je samota a poušť, vytvořená v duši uprostřed tvorů, kteří ji obklopují. V ní moje duše nemá žádné spojení s viditelnými tvory, ale těší se z přítomnosti a soužití s Pánem, s jeho nejsvětější Matkou a anděly. Přitom dovoluje, aby všechna její činnost a jednání s jinými byly pro větší čest a slávu Boží řízeny pokyny božské vůle.

15. Po celý můj život, od nejtělejšího mládí, mě Nejvyšší stále zkoušel nemocemi, zármutkem a jinými věcmi, které obtěžují tvory. Postupem let rozmnožoval má utrpení také jiným druhem zkoušek, pro které jsem zapomněla na ty, kterými jsem trpěla dříve. Bylo to jako dvojsečný meč, který rozdělil mého ducha a duši, jak praví apoštol v listu Židům (4,12). Tou zkouškou byla ta stálá bázeň, o které jsem se už mnohokrát zmínila a kvůli které jsem byla během psaní tohoto životopisu kárána. Hodně z toho jsem pociťovala už v dětství, ale vše se vyvíjelo mnohem rychleji a dostoupilo nejvyšší úrovně po mém vstupu do řeholního stavu, ve kterém jsem se plně oddala duchovnímu životu a zakoušela ve své duši projevy přízně Páně. Tehdy mě Bůh položil na tento kříž a mé srdce vložil do tohoto vinného lisu, zvláště tím, že mě ponechával v ustavičném strachu, že nejsem na správné cestě, že budu oklamána nebo že jsem ztratila Boží milost a přátelství. Mé svízele velice vzrostly rozhlášením mých záležitostí, kterého se z neopatrnosti a k mému zármutku dopustily některé osoby, a strachem, který ve mně jiní v mém nebezpečí vyvolávali. Tento strach byl v mém srdci zakořeněn tak hluboce, že nikdy neustával a nemohl být nikdy utišen i přes naprosté ujišťování mého zpovědníka a představených, ani jejich laskavým povzbuzováním a napomínáním, ani žádným z mnoha prostředků, kterých k tomu bylo použito. Ba i přesto, že mě mí andělé, Královna nebes i sám Pán stále a znovu ujišťovali a těšili tak, že jsem se v jejich společnosti cítila být volná, přesto, jakmile

jsem se ocitla z dosahu božského světla, byla jsem vždy znovu napadena neuvěřitelným strachem. Z toho lze snadno pochopit, že jsou to kruté úklady pekelného draka a že mé nesnáze, soužení a strach neukazují na jiný zdroj než na ďábla. Tento nepřítel mě napadá obzvlášť, když chci své srdce otevřít svému zpovědníkovi a zejména představenému, který mě vede, protože tento kníže temnoty se nebojí ničeho tak jako světla a moci, kterou mají sluhové Páně.

16. Mnoho let jsem žila v hořkosti tohoto utrpení a v nejrůznější touze po milosti, abych neztratila Boha. Během tohoto boje se udály mnohé příhody, které nemohu popisovat. Kořen tohoto strachu, jak myslím, byl svatý, ale mnohé větve, které z něho vyrostly, byly neplodné, i když je božská moudrost uměla využít pro různé cíle. Proto Pán dovolil, aby nepřítel využil požehnání Páně k mému soužení. Protože nezřízený strach, který překáží dobru, i kdyby se zdál být sebelepší, je zlo pocházející od ďábla. Mé utrpení dosahovalo časem takové intenzity, že jsem byla šťastná, že jsem při tom neztratila život svého těla a zvláště život duše. Ale Pán, kterého poslouchají větry i moře (Mt 8,27) a kterému vše slouží (Ž 119,91), který sytí v příhodný čas každého živočicha (Ž 145,15), si ve své blahosklonnosti přál udělit mé duši pokoj, abych se mohla těšit většímu klidu při psaní zbývající části tohoto životopisu. Před několika lety mě Pán potěšil a slíbil mi, že mi udělí pokoj a vnitřní klid dřív, než umřu. Zároveň mi tehdy sdělil, že pekelný drak je proti mně velmi rozzuřený, protože si myslí, že už mu zbývá málo času k pronásledování.
17. Když jsem chtěla začít psát tuto třetí část, promluvil Pán jednoho dne ke mně se zvláštní blahosklonností a vlídností takto: „Má nejdražší nevěsto, přejí si ulevit tvým bolestem a zmírnit tvé utrpení. Uklidni se, má holubičko, a odpočiň si bezpečně ve sladkosti mé lásky a mého mocného královského slova. Tímto slovem tě ujišťuji, že jsem to já, který s tebou mluvím a který pro tebe vybral cesty podle své libosti. Jsem to já, kdo tě po těchto cestách vedl. Jsem to já, Ten, který sedí po pravici věčného Otce a je přítomen v nejsvětější Eucharistii pod způsoby chleba. Já ti dávám toto ujištění proto, aby ses uklidnila a přesvědčila. Já si nepřeji, moje nejdražší, abys byla mou otrokyní,

ale dcerou a nevěstou. Přeji si, abys požívala mé dary a útěchy. Už jsi vytrpěla dost strachu a hořkostí, nyní ať se pokoj a klid usídlí v tvém srdci.“ Člověk by si mýsl, že by taková laskavost a často opakované ujišťování neměly pokořovat, ale poskytovat jen největší radost. Ony jsou však takové, že snižují srdce do nejnižšího prachu a naplňují je starostí a úzkostí. Kdo myslí jinak, má malou zkušenost a je jen nepatrně schopen vnímat skryté působení Nejvyššího. Jisté je, že jsem byla vnitřně poučena o mnohých nových věcech a dostalo se mi velké úlevy v nesnázích a pokušeních zaviněných nezřízeným strachem. Avšak Pán je tak moudrý a mocný, že na jedné straně ujišťuje a na druhé straně vzrušuje duši tím, že jí vnuká nový strach před pádem, a tak jí udržuje v poznávání a pokořování.

18. Musím se přiznat, že těmito a jinými stále mi udělovanými dobrodiními mě Pán ani tak obav nezbavil, jako mě v nich spíš utvrdil, protože žiji ve stálém strachu, abych se snad neukázala být za ně nevděčnou, neopomínala jim odpovídat, abych Ho neurazila nebo neztratila, aby mi nechyběla dokonalá láska k Tomu, který je sám o sobě tak dobrý, a abych se nestala nehodnou uchovat si co možná nejdokonalejší lásku k Němu nebo i takovou, která není možná. Jednou, když jsem byla plna těchto úzkostí a cítila se velmi bídná, byla plna starostí a mnoha chyb, řekla jsem Nejvyššímu: „Má nejsladší Lásko, Pane a Mistře mé duše, dávaš mi sice tak mnohá ujištění, abys uklidnil mé znepokojené srdce, ale jak se mohu zbavit své bázně uprostřed tolika nebezpečí tohoto obtížného, hrozného života, plného pokušení a pronásledování, když přitom mám svůj poklad v nádobě křehčí a slabší, než ho mají jiní tvorové?“ Pán mi s otcovskou blahosklonností odpověděl: „Má milovaná nevěsto, nepřeji si, abys ztratila oprávněnou bázeň před hříchem, ani abys mne urazila, ale mou vůlí je, aby ses tak nemírně neznepokojovala a nermoutila. A to ani tak, aby ti to překáželo se povznést k mé vznešené a dokonalé lásce. Pro své poučení a napodobování máš mou Matku za Učitelku a za Vzor. Já ti budu pomáhat svou milostí a podporovat tě svým vedením. Řekni mi tedy, co požaduješ nebo po čem toužíš pro svůj pokoj a bezpečnost.“

19. S největší odevzdaností jsem odpověděla: „Nejvyšší Pane a Otče, žádáš mnoho, i když tvá dobrota a nekonečná láska zasluhuje, abych to všechno splnila. Ale znám svou slabost, nestálost a nebudu spokojena, pokud Tě nebudu moci urážet ani nejmenší myšlenkou nebo hnutím svých mocností. Budu spokojena jen tehdy, když bude všechno mé jednání podle tvého přání a tvé dobré vůle.“ Pán mi na to odpověděl: „Má stálá pomoc a podpora ti nebude nikdy scházet, pokud s ní budeš spolupůsobit. Abys to mohla lépe provádět, přeji si vykonat skutek, který se rovná lásce, jakou k tobě mám. Zvláštní prozřetelností spojím svou nezměnitelnou Bytost s tvou nepatrností, spoutám a svážu tě tak, že kdykoli budeš ze slabosti své vůle dělat něco, co mi bude méně milé, ihned pocítíš můj vliv, který ti bude bránit a volat tě zpět ke mně. Účinky tohoto požehnání v sobě pocítíš hned, tak jako otrok, který je spoután řetězy, aby nemohl utéct.“
20. K velké radosti a prospěchu mé duše Všemohoucí splnil svůj slib a mimo jiná mnohá dobrodiní a požehnání (o nichž není zapotřebí se zde zmiňovat, protože se netýkají mého předmětu) mi žádné nebylo tak drahé jako toto. Poznávala jsem to nejen ve velkých nebezpečích, ale i v nejmenších, a to takovým způsobem, že když jsem zanedbala nebo z nepozornosti opomenula nějakou práci nebo úkon, i když to nebylo víc než sebepokoření nebo políbení dlažby při vstupu do chóru, poklonit se Pánu, jak je to v klášteře zvykem, ihned cítím sladkou moc, která mě táhne a upozorňuje na chybu a která ze své strany nepřipouští ani nejmenší nedokonalost. Když se někdy ve své slabosti dopustím nějaké nedokonalosti, božská síla se ihned dostaví a působí srdceryvnou bolest. Tato bolest slouží jako důtka udělená za nejmenší nezřízenou náklonnost a zároveň jako osten vybízející k okamžitému hledání léku proti chybě nebo nedokonalosti, která byla spáchána. Poněvadž Bůh nelituje toho, co daroval (Řím 11,29), nejen že mne spoutal tímto mystickým řetězem, ale ve své božské blahosklonnosti, jak jsem jednou na den obřezání Páně a jeho nejsvětějšího Jména zpozorovala, ještě ho ztrojnásobil, a to proto, aby mne bránil a poutal ještě mocněji, protože provázek trojnásobný, jak praví moudrý muž,

se nesnadno přetrhne (Kaz 4,12). To vše bylo zapotřebí kvůli mé slabosti, abych nemohla být přemožena dotěrnými a chytráckými pokušeními starého hada.

- 21.** Mezitím se ta pokušení rozmnožila tak, že i přes tato požehnání a přikázání Páně vzpomenuť výše, vzdor tomu, že to vyžadovala poslušnost a jiné pohnutky, o kterých se ani nebudu zmiňovat, jsem váhala začít psát poslední část tohoto životopisu, protože jsem opět pocítovala zuřivost moci temna, která se snažila mne přemoci. Pochopila jsem to a vysvětlím to tím, co říká svatý Jan ve dvanácté kapitole Zjevení, že velký ohnivý drak vychrlil ze své tlamy mocný proud vody proti nebeské Ženě (Zj 12,15), kterou pronásledoval z nebe, a že když se jí nemohl dotknout nebo ji zničit, obrátil se s velkou zuřivostí proti jejím ostatním dětem, proti těm, které jsou v Církvi svaté poznamenány svědectvím Ježíše Krista (Zj 12,17). V té době, o níž mluvím, starý had se vztekem napínal všechny své síly, aby mě znepokojil, a nutil mě, jak jen mohl, ke spáchání nějakého hříchu, který by poskvřnil čistotu a dokonalost mého života, jež byla ode mne vyžadována a již bylo zapotřebí k napsání toho, co mi bylo přikázáno. Zatímco tento vnitřní boj trval, přišel do toho svátek Svatých andělů strážných, který se tehdy slavil 1. března. Když jsem se v chóru modlila matutinum, uslyšela jsem najednou hluk či velkou výtržnost. Zhrozila a ponížila jsem se až do prachu. Pak jsem uviděla velké množství andělů, kteří naplnili celou chórovou místnost, a z jejich středu vycházel velký lesk, jako od soudce sedícího na soudné stoličce. Hned jsem poznala, že to byl archanděl Michael. Ihned mi sdělili, že jsou poslání od Nejvyššího se zvláštní mocí a autoritou, aby mě postavili před soudní stoličce pro mou nedbalost a chyby.
- 22.** Přála jsem si padnout na zem na svou tvář, abych vyznala svá provinění a pokorně je před soudcem oplakávala, ale protože jsem byla obklopena řeholicemi, nechtěla jsem prozradit přítomnost andělů tělesným klaněním. Vykonal jsem, co bylo možné, ve svém nitru a plakala jsem hořce nad svými hříchy. Mezitím jsem viděla svaté anděly, jak spolu jeden s druhým hovořili a radili se. Zaslechla jsem slova: „Je to neužitečný tvor, líný a docela nehorlivý v plnění příkazů Nej-

vyššího a naší Královny. Nikdy nedospěje k plné důvěře ani při těch požehnáních a osvíceních, která stále z našich rukou dostává. Odejme jí všechna ta požehnání, protože je nepoužívá, ani se horlivě nesnaží být tak čistá a dokonalá, jak jí tomu Pán učí, ani nepokračuje v psaní života jeho nejpožehnanější Matky, jak jí to už mnohokrát nařídil. Jestli se nepolepší, nebylo by spravedlivé, aby se jí dostávalo tolik tak velkých milostí a poučení o svatosti.“ Tato slova se bolestně dotkla mého srdce a plakala jsem ještě víc. Plna studu a zármutku v hořkosti své duše jsem promluvila ke svatým andělům a slíbila nápravu svých chyb, a Pánu a jeho Matce jsem slíbila poslušnost až do smrti.

- 23.** Při mém pokoření a mých slibech andělské duchové poněkud zmírnili svou přísnost a s větší laskavostí mi řekli: jestli prý věrně splním, co jsem slíbila, že mi zaručují svou stálou pomoc a přízeň, že mě přijmou za společníci a přítelkyni a že se budou se mnou stýkat, jako se stýkají mezi sebou. Poděkovala jsem jim za jejich laskavost a prosila je, aby přednesli mé díky Nejvyššímu. Upozornili mě, že za tu přízeň, kterou mi prokazují, je musím napodobit v čistotě a nedopouštět se dobrovolně žádných chyb a nedokonalostí. To mi dali jako podmínku, na které toto příslibení záviselo, a pak zmizeli.
- 24.** Po těchto a mnoha jiných událostech, o nichž není zapotřebí se zmiňovat, jsem byla zanechána ve stavu velkého ponížení, což bylo přirozené u osoby, která byla tak přísně pokárána za nevděčnost, nehodnost a bezcitnost vůči tak mnoha požehnáním, poučením a příkazům. Plna zahanbení a lítosti jsem uvažovala, jak nicotné byly výmluvy a záminky, které jsem měla pro odpírání Boží vůli, když si vzpomenu na to, co vše jsem měla poznat a jak důležité to bylo pro mé blaho. Rozhodla jsem se pevně vykonat, co mi bylo nařízeno, nebo při tom pokusu zemřít, a hledala jsem nějaký mocný a spolehlivý prostředek, který by mne přiměl a přinutil k přemožení mého nedostatku pozornosti a udržoval mě v bdělosti proti každé nedokonalosti při všem mém jednání a při všech krocích, tak abych vždy dělala, co je nejvíc svaté a příjemné v očích Páně. Obrátila jsem se na svého zpovědníka a představeného a prosila ho s veškerou upřímností a poddaností svého srdce, aby mě přísně napomenul a pobídl, abych byla doko-

nalá a pečlivá v zevrubném plnění Boží vůle a ve vykonávání toho, co ode mne božská Velebnost žádá. Ačkoli byl můj zpovědník velmi horlivý a bdělý Boží zástupce, který znal jeho vůli i mně vytčenou cestu, nemohl mi vždy být k službám nebo být přítomen, protože ho mnohé povinnosti řeholníka a představeného často nutily odcházet. Proto jsem se rozhodla požádat jednu řeholní sestru, aby mi byla nápomocná, a prosila jsem ji, aby mě často napomínala a radila mi, nebo aby mě varovala a pobízela vyhrůžkami. Takové prostředky jsem vyhledávala ve vroucí touze líbit se Pánu, jeho nejsvětější Matce a mé Učitelce a svatým andělům, kteří posuzovali můj pokrok v dokonalosti stejně.

25. Když jsem byla zaměstnána těmito starostmi, zjevil se mi jedné noci můj anděl strážný. Zdál se mi být velmi spokojený a řekl mi: „Nejvyšší si přeje splnit tvé přání a určil mne, abych ti sloužil jako vůdce a pobízel tě. Já budu tvým věrným přítelem a společníkem proto, abych ti radil a budil tvou pozornost. Budu přítomen vždy tak, jako jsem nyní, kdykoli ke mně obrátíš své oči v touze zalíbit se a věrně sloužit svému Pánu a Ženichovi. Budu tě učit, jak bys Ho mohla ustavičně chválit sama a jak střídavě se mnou zpěvem chvalozpěvů. Zjevím ti nová tajemství a poklady jeho velikosti, udělím ti hlubší porozumění jeho neměnitelné Bytosti a božské dokonalosti. A kdykoli se budeš z poslušnosti nebo z lásky zaměstnávat zevnějšími pracemi, nebo když se z nepozornosti obrátíš k pozemským a zevnějším věcem, připomenu ti, aby ses utekla k Pánovi. Použiji k tomu napomenutí a často to budou tato slova: ‚Kdo je jako Bůh, který přebývá na výsostech a v srdcích pokorných?‘ Jindy ti připomenu požehnání, která jsi od Boha dostala, a tvou povinnost Ho milovat. Někdy tě zase upozorním, abys na Něho pohlížela a pozdvihla k Němu své srdce. Vůči všem těmto upozorněním musíš být pozorná, poslušná a přesně se jimi řídit.“
26. „Nejvyšší si také přeje, abych před tebou déle neskrýval významání, která jsi z jeho štědrosti dostala a která jsi až dosud přehlídla a za která Mu od nynějška musíš vzdávat díky. Tím významáním je, že jsem jeden z tisíce andělů, kteří jako strážcové na tomto světě sloužili naší velké Královně, a jeden z těch, kteří nosí odznak podivuhodného nejsvětějšího Jména Ježíš. Podívej se na mne a uvidíš ho na mých prsou.“

Podívala jsem se a spatřila jsem nejsvětější Jméno v zářivém lesku, což naplnilo mou duši novou útěchou a radostí. Svatý anděl pokračoval a řekl: „Nejvyšší mi také nařídil, abych tě upozornil na skutečnost, že z toho tisíce andělů bývá jen velmi zřídka nějaký vybrán za anděla strážce duší. Všechny duše, které byly dosud svěřeny naší péči, byly z počtu svatých a žádná z počtu zavržených. Pamatuj tedy, duše, na svou povinnost, abys tuto řadu nepřerušila, protože kdybys byla vzdor tomuto požehnání zavržena, tvůj trest a muka by byly nejkruťší ze všech, jaké dosud zavržence postihly, a byla bys známa jako nejnešťastnější a nejnevděčnejší z Adamových dcer. To, že máš to štěstí mít za strážného anděla mne, který jsem byl jedním ze strážců naší Královny, nejsvětější Marie a Matky Stvořitele, bylo rozhodnuto prozřetelností Nejvyššího, a to s ohledem na skutečnost, že jsi byla vybrána k popisování a napodobování života jeho nejsvětější Matky. Byl jsem vybrán k tomu, abych tě poučoval a pomáhal ti, protože jsem byl očitým svědkem jejich svatých skutků a jejich ctností.“

27. „Úřad průvodce bude vykonávat hlavně sama velká Paní, ale já ti mám poskytovat potřebné obrazy k objasnění toho, čemu tě bude nebeská Mistryně učit, a mám ti poskytovat jiné chápání posvěcené Nejvyšším, abys mohla jasněji zaznamenávat tajemství, která ti budou zjevena. Všechna je poznáš, i když vždy nepochopíš spojení a tajemství skrytá pod tímto prozřetelnostním vedením. Budeš také vnímat, že sám Pán použil toto zvláštní opatření a poslal mne, abych tě sladkým násilím nutil k napodobování naší Královny, nejčistší Marie, i k tomu, abys Ji následovala a poslouchala její učení. Od nynějška budu tento rozkaz Páně provádět s větším důrazem a mocí. Proto si dej pevné předsevzetí, že budeš ve vztahu k těmto milostem nejvýš věrná a vděčná a že se budeš snažit dojít nejvyšší dokonalosti, která je ti určena a jaká se od tebe vyžaduje. Pamatuj si, že i když dosáhneš dokonalosti nejvyššího serafa, budeš stále hodně dlužit Bohu za jeho hojné milosrdenství. Nový způsob života, který od tebe Pán požaduje, je obsažen a objasněn v poučeních, která ti uděluje naše velká Královna a Paní, a v tom, co pochopíš a napíšeš v tomto třetím oddílu jejího životopisu. Naslouchej Jí s poddajným srdcem, pokorně Jí děkuj a za-

chovávej horlivě a pozorně její učení. Pokud to tak budeš dělat, budeš šťastná a věčně blažená.“

- 28.** O dalších věcech, které mi anděl pověděl, není třeba ve vztahu k nynějšímu předmětu mluvit. To, co je obsaženo v tomto úvodu, ukáže částečně prozřetelnost Nejvyššího vůči mně a ukáže také vysoké úmysly božské Moudrosti při psaní tohoto životopisu. Těmito úmysly je, abych nejen já, ale všichni ti, kteří si přejí, mohli sklízet užitky z tohoto požehnání, i aby jich každý sám za sebe mohl využívat jako vydatných prostředků ke spáse. Bude z toho také zřejmé, že křesťanské dokonalosti není možné dosáhnout bez velkého boje s ďáblem nebo bez ustavičné námahy v přemáhání a potlačování vášní a zlých náklonností naší zkažené lidské přirozenosti. Konečně, abych mohla začít psát tento třetí oddíl životopisu nebeské Matky a Učitelky, Ona sama mi s něžnou laskavostí řekla: „Mé věčné požehnání i požehnání mého nejsvětějšího Syna sestup na tebe, abys mohla napsat zbývající část o mém životě i abys mohla pracovat a snažit se o dokonalost, jakou od tebe žádáme. Amen.“

PŘESVATÝ ŽIVOT
KRÁLOVNY NEBES
PŘESVATÉ PANNY MARIE,
OBSAHUJÍCÍ UDÁLOSTI
Z JEJÍHO ŽIVOTA
OD SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
AŽ DO NANEBEVZETÍ
A KORUNOVÁNÍ
BOŽÍ MATKY V NEBI

KNIHA PRVNÍ

JAK BOŽSKÁ PRAVICE
ZAHRNOVALA KRÁLOVNU NEBES
NEJVĚTŠÍMI DARY,
ABY MOHLA PRACOVAT
VE SVATÉ CÍRKVI;
PŘÍCHOD DUCHA SVATÉHO;
BOHATÉ OVOCE VYKOUPENÍ
A KÁZÁNÍ APOŠTOLŮ;
PRVNÍ PRONÁSLEDOVÁNÍ CÍRKVE;
OBRÁCENÍ SVATÉHO PAVLA
A PŘÍCHOD SVATÉHO JAKUBA
DO ŠPANĚL;
ZJEVENÍ BOŽÍ MATKY
V ZARAGOZE
A ZALOŽENÍ POUTNÍHO MÍSTA
ZVANÉHO PANNA MARIA
NA SLOUPĚ

KAPITOLA I. NÁŠ SPASITEL ZŮSTAL SEDĚT PO PRAVICI VĚČNÉHO OTCE, KDEŽTO NEJSVĚTĚJŠÍ PANNA MARIA SESTOUPILA Z NEBE NA ZEM, ABY MOHLA BÝT S JEJÍ POMOCÍ A POUČOVÁNÍM ZALOŽENA NOVÁ CÍRKEV

1. Na konci druhé části tohoto životopisu jsem popsala, jak Bůh naši velkou Královnu a Paní, přesvatou Marii, vyznamenal zázračnou přítomností těla na dvou místech, ve večeradle i v nejvyšším nebi, kde byla posazena po pravici svého Syna, věčného Boha (Ž 45,10). Aby učinil své slavné Nanebevstoupení podivuhodnějším, vzal Ji Syn Boží a Syn Panny s sebou, aby přijala nevýslovnou odměnu, kterou si do té doby zasloužila, i aby Jí určil místo, které pro Ni za minulé i budoucí zásluhy od věčnosti připravil. Popsala jsem také, jak tři Osoby Nejsvětější Trojice přenechaly rozhodnutí nebeské Matce, zda se vrátí na zem pro útěchu prvních dětí svaté Církve a pro její založení, nebo jestli už trvale zůstane v nejblaženějším stavu a v požívání slávy, kterou Jí připravily. Přestože Jí ponechaly volbu, tři Božské Osoby se ve své velké lásce, kterou chovaly k tomuto jedinečnému Tvoru, klonily k tomu, ponechat si Ji v hlubinách své slávy a neobnovovat její vyhnanství u Adamových dětí na zemi. V jistém smyslu se zdálo, že to vyžaduje spravedlnost, protože svět byl už vykoupen umučením a smrtí jejího Syna, k čemuž Ona spolu s Ním ve vši plnosti a dokonalosti napomáhala. Smrt na Ni už neměla právo, a to nejen proto, že už vytrpěla bolest při smrti Krista, našeho Spasitele (jak bylo vysvětleno na příslušném místě), ale také proto, že naše velká Paní nikdy

nepodléhala smrti, ďáblu ani hříchu, a proto nepodléhala ani obecnému zákonu Adamových dětí (Žid 9,27). Při našem způsobu vyjadřování bychom řekli, že si Pán přál, aby Maria, aniž by zemřela tak, jak umírají jiní lidé, přešla jiným způsobem ze stavu poutnice do stavu poznávání, ze smrtelnosti do nesmrtelnosti, a aby nebyla podrobena smrti na zemi, protože se během svého života na ní nedopustila žádné viny, kvůli které by zasluhovala smrt. Proto Ji mohl Nejvyšší jiným způsobem převést z jednoho stavu do druhého.

2. Proti tomu však stála láska a pokora této obdivuhodné a přesladké Matky. Její láska Ji pobízela, aby šla pomáhat svým dětem a snažila se o rozšiřování, uctívání a zvelebování jména Nejvyššího v nové Církvě svatého evangelia. Také si přála získat svou snahou a přímluvou pro Církev mnoho věřících následovníků, i aby se podobala svým dětem a bratrům svou smrtí na zemi, i když jí vzhledem ke své bezhříšnosti nepodléhala. Ve své velké moudrosti a obdivuhodné obezřetnosti věděla, jak mnohem cennější je zasloužit si korunu a odměnu, než ji dostat zdarma předem, i když se jedná o věčnou slávu. Její moudrost a pokora nezůstaly bez okamžité odměny, protože věčný Otec seznámil všechny nebeské dvořany s touhou a volbou přesvaté Marie, kterou přijala pro dobro bojující Církvě a pro pomoc věřícím. Všichni nebešťané začali tehdy chápat to, co bychom podle spravedlnosti měli vědět i my na zemi, a sice, jak nám praví svatý Jan, že věčný Otec tak miloval svět, že vydal svého jediného Syna za jeho vykoupení (Jan 3,16), ale také že svou Dceru, nejsvětější Marii, poslal z její slávy, aby budovala Církev, kterou založil Stavitel Kristus. Podobně a se stejným záměrem nechal Syn odejít svou milovanou Matku a Duch Svatý svou milou Nevěstu. Je nutné připomenout ještě další okolnost, která zvyšuje toto požehnání, totiž, že to následovalo krátce po velkých křivdách, kterých se Kristu, našemu Vykupiteli, dostalo při jeho umučení a hrozné smrti, což činilo svět naprosto nehodným tohoto dobrodiní. Jaký je to důkaz nekonečné Boží lásky!
3. Po třech dnech, které nejsvětější Maria strávila v nebi, kde s tělem i s duší požívala slávu po pravici svého Syna a pravého Boha, opustila nebe s požehnáním Nejsvětější Trojice a podle svého přání se vrátila

la na tento svět. Bůh nařídil nesčítnému množství andělů, vybraných ze všech kůrů, a nejvyšších serafínů, kteří jsou nejbliže jeho trůnu, aby doprovodili svou Královnu. Byla zahalena oblakem, nebo jinak, obklopena nejzářivějším světlem, které bylo lůžkem nebo schránkou, ve které Ji serafové snesli z nebe. Krásu a zevnější lesk, ve kterém se nebeská Královna vrátila zpět na tento svět, není možné pochopit a je jisté, že by žádný živý tvor na Ni nemohl pohledět, aniž by přitom svou přirozenou silou neztratil život. Proto musel Nejvyšší skrýt její nebeský jas před těmi, kteří Ji viděli, dokud se lesk její slávy nezmírnil. Pouze svatému Janu Evangelistovi bylo dopřáno spatřit naši Královnu v lesku božské slávy. Její nesmírnou krásu, v jaké sestoupila z nebe, můžeme pochopit, pokud si připomeneme, jakým leskem zářila Mojžíšova tvář po rozmluvě s Hospodinem na hoře Sinaj, že na ni Izraelité nemohli ani pohledět. Nevíme jistě, zda tento prorok viděl Boha tváří v tvář, ale pokud Ho viděl, jeho vize se jistě ani zdaleka nevyrovnala vizi Boží Matky.

4. Naše velká Paní přišla do večeradla jako zástupkyně svého božského Syna v nové svaté Církvi. V darech, které pro tento úřad obdržela, ukazovala takovou plnost a hojnost, že naplňovala obdivem anděly a svaté, protože byla živým obrazem Krista, našeho Vykupitele a Mistra. Ve světelném oblaku vešla nepozorována do večeradla a byla opět uvedena do přirozeného stavu své bytosti, takže byla nadále opět přítomna jen na jednom místě. Hned poté naše Mistryně pokory padla na svou tvář, a ponížujíc se do prachu, řekla: „Můj nejvyšší Pane a Bože, shlédni na tohoto bídneho zemského červa, který vyznává, že vznikl ze země (Gn 2,7) a povstal z nicoty k této existenci, kterou má skrze tvou přestědrou dobrotivost. Uznávám také, nejvyšší Otče, že tvá nevýslovná blahosklonnost mě beze všech mých zásluh povýšila z prachu k důstojnosti Matky tvého Jednorozeného. Z celého srdce chválím a velebím tvou nesmírnou dobrotivost, kterou jsi tak hojně vůči mně projevil. Z vděčnosti za tak velká dobrodiní se nabízím znovu žít a pracovat v tomto smrtelném životě podle všech ustanovení tvé božské vůle. Zasvěcuji se Ti jako tvá věrná služebnice dětí svaté Církve. Všechny je odevzdávám tvé nesmírné dobrotivosti a prosím

Tě z hloubi svého srdce, abys na ně pohlížel jako jejich nejlaskavější Bůh a Otec. Za ně jsem učinila oběť a ochudila se o tvou slávu a pokoj, dobrovolně si zvolila utrpení místo radosti a odepřela si patření na Tebe proto, abych dělala to, co se Ti líbí.“

5. Svatí andělé, kteří přišli s Královnou, se s Ní rozloučili a vrátili se do nebe, přičemž blahopřáli zemi k tomu, že její obyvatelkou je znovu jejich velká Královna a Paní. Chci se také zmínit o tom, že když jsem o tomto psala, ptala se mne svatá knížíata, proč častěji nenazývám Marii Královnou a Paní andělů. Vybídli mě, abych nezapomínala v další části tohoto životopisu tento titul používat, protože z toho čerpají velkou útěchu. Abych je uposlechla a zalíbila se jim, budu příště častěji používat toto označení. První tři dny po návratu z nebe se nebeská Matka pod vlivem přetékaající radosti a svého tří denního pobytu v nebeské slávě vyhýbala pozemským věcem. Pouze svatý Jan Evangelista viděl ve vizi vystupovat Královnou nebes s jejím Synem do nebe a také sestupovat z nebe ve slávě a s milostmi pro obohacení Církve. Dva dny zůstal jako ve vytržení a obdivoval toto neobyčejné tajemství. Při vědomí, že jeho přesvatá Matka sestoupila z nebe, toužil s Ní promluvit, ale neodvážil se Ji vyrušovat.
6. Milovaný učeník v zápasu mezi tím, k čemu ho vybízela jeho láska, ale od čeho ho odrazovala jeho pokora, váhal ještě skoro celý třetí den. Konečně se přemožen svou synovskou láskou rozhodl pokusit se ve večeradle o rozmluvu s nebeskou Matkou, ale cestou tam se ještě zastavil a uvažoval: „Jak se budu moci odvážit učinit to, po čem toužím, když ještě neznám vůli Nejvyššího ani mé Paní? Můj Vykupitel a Mistr mi Ji ale dal za Matku a vyznamenal mě tím, že mě k Ní připoutal jako syna, je tedy mou povinností Jí sloužit a pomáhat. Ona ví o mé touze a neodmítne mě, je laskavá a něžná, jistě mi to promine. Přeji si padnout Jí k nohám.“ Po této úvaze se svatý Jan rozhodl a šel na místo, kde se Královna modlila s ostatními věřícími. Jakmile pozvedl své oči, aby na Ni pohleděl, okamžitě padl k zemi na svou tvář, tak jako to udělal i s jinými dvěma apoštoly, když spatřili proměněného Pána na hoře Tábor (Mt 17,2), protože jas, kterým nyní zářila tvář Panny Marie, se podobal jasu, jakým se tehdy skvěla tvář našeho

Spasitele Ježíše Krista. Dojmem, který na něho učinilo její sestoupení z nebe, byla jeho tělesná síla úplně přemožena, takže padl na zem a celou hodinu nemohl vstát. Apoštolové a učedníci, kteří byli ve večeradle, se tomu nedivili, protože po vzoru svého božského Mistra a jeho přesvaté Matky často v té době, kdy čekali na příchod Ducha Svatého, leželi tváří na zemi s rukama rozepjatýma v podobě kříže a prosili za příchod Utěšitele.

7. Nejlaskavější Matka pak přistoupila k pokornému a požehnanému apoštolovi, zvedla ho ze země, vzala na sebe přirozenější vzezření, padla na svá kolena a řekla mu: „Můj pane a synu, ty už víš, že ve všech svých skutcích se chci řídit poslušností k tobě, protože jsi zaujal místo mého božského Syna a Mistra, abys mi přikazoval vše, co mám činit. Nyní tě opět žádám, abys byl vůči mně bedlivý v rozkazech, protože mi působí velkou útěchu, když mohu ve všem poslouchat.“ Svátý Jan byl vlivem těchto slov a toho, co o přesvaté Matce věděl, uveden do velkého zmatku a rozpaků. Znovu před Ní padl na svou tvář, nabízel se jí za otroka a prosil Ji, aby Ona mu rozkazovala a ve všem ho řídila. V této naléhavé žádosti setrval svátý Jan nějakou dobu, až se konečně přemožen pokorou naší Královny podrobil její vůli, protože viděl, že jí musí ustoupit a souhlasit s tím, že jí bude přikazovat tak, jak si to přeje. Velmi to pomohlo jeho pokroku i nám jako nejpůsobivější příklad, který nás upomíná na naši pýchu a učí nás ji přemáhat. Pokud se pokládáme za oddané děti této nebeské Matky a Mistryně pokory, jsme jí podle pravdy povinni napodobovat a následovat. Pohled na velkou Královnu andělů v době, kdy byla ve stavu slávy, se tak hluboce vtiskl do mysli a do duševních mocností svatého evangelisty, že mu tento obraz zůstal v duši po celý další život. Poznání, kterého se mu o přesvaté Matce dostalo, později popsal ve svém Zjevení, zvláště pak ve dvacáté první kapitole.

POUČENÍ, KTERÁ MI UDĚLILA VELKÁ KRÁLOVNA A PANÍ ANDĚLŮ

8. Má dcero, přestože jsem tě už mnohokrát vybízela k tomu, aby ses odloučila ode všeho viditelného, ode všech pozemských věcí a odumřela

sobě a všemu, co zavání Adamovým dítětem, a náležitě jsem tě naváděla a poučovala v první i druhé části mého životopisu, který jsi napsala, přesto tě nyní ještě znovu vyzývám s city laskavé a milující Matky a zvu tě jménem svého božského Syna i svým vlastním i jménem andělů, kteří tě také velice milují, aby ses v zapomnění všeho ostatního povznesla k jinému, vyššímu a nebeskému životu, který se blíží životu věčné blaženosti. Chci, abys úplně opustila starý Babylon, své nepřátele i všechnu jejich faleš a znepokojující marnosti a aby ses přiblížila ke svatému nebeskému Jeruzalému, žila v jeho předsíních, kde se máš zabývat pravým a dokonalým napodobováním mého života, čímž s pomocí Boží milosti dojdeš úzkého spojení s mým Pánem a tvým nejvěrnějším Ženichem. Slyš mě tedy, má nejdražší, horlivě mě s radostnou pozorností a ochotou duše následuj, napodobuj ve svém životě obraz toho, co píšeš, a zkoumej skutky, které jsem konala, když jsem opustila pravici svého Syna a přišla zpět na svět. Uvažuj a pronikej všechny mé činy, abys podle milostí, které dostáváš, mohla stále napodobovat, co poznáváš a o čem píšeš. Božská pomoc ti nebude scházet, protože Nejvyšší ji neodpírá těm, kteří se podle svých sil snaží. Neodepře ti svou pomoc, abys dosáhla toho, co je Mu milé a přijatelné, pokud se jeho pomoci nestaneš nehodnou vlivem své nebdalosti. Připrav a rozšiř své srdce, rozněcuj svou vůli, očisti svůj rozum a odstraň ze svých mocností každý obraz a každou známku viditelných tvorů. Jen tak ti nebude žádný na závadu, ani tě nebude svádět k všednímu hříchu nebo k nedokonalostem. Nejvyšší ti udělí svou skrytou moudrost, čímž budeš připravena a dychtivá konat vše, co se nám líbí a co ti uložíme.

9. V budoucnu ať se tvůj život podobá životu člověka, který byl vyvolán z hrobu. Takový člověk je ochoten začít žít nový život, jako by byl cizincem a vzdálen ode všeho, co miloval v předešlém životě, změněn ve všech svých tužbách, napraven a odvrácen ode všech dřívějších náklonností. Přeji si, má dcero, aby ses tak obnovila i ty. Musíš žít, jako bys byla znovu obdařena nejvyššími dary duše, které ti mohla božská moc udělit. Avšak pro toto božské působení je nutné, aby ses i ty sama namáhala a připravila celé své srdce tak, abys byla všeho úplně

zbavena, abys byla jako prázdná tabulka, na kterou by mohl Pán svým prstem psát a jako do měkkého, poddajného vosku ti vtisknout pečeť mých ctností. Jeho Velebnost touží, abys byla nástrojem v jeho ruce, který by mohl používat podle své svaté a dokonalé vůle. Ty víš, že žádný nástroj umělci neodporuje, a pokud má svobodnou vůli, využívá ji k tomu, aby se nechal volně používat. Nyní tedy, má nejdražší, pojď, pojď tam, kam tě volám, a pamatuj si, že i když je nejvyššímu Dobru vlastní vždy dary udělovat a spojovat se s tvory, přesto se v tomto období Pán a Otec milosrdenství snaží smrtelníkům projevat více svou štedrou laskavostí, protože čas už značně pokročil, blíží se ke konci a je málo těch, kteří jsou ochotni uzpůsobit se k přijetí jeho božských darů. Ty však tyto příznivé příležitosti neztrácej, následuj mě a kráčeš v mých šlépějích. Protože tě ve své mateřské lásce zvuk takovému štěstí a pomáhám ti tak vysokým učením, nezarmucuj Svatého Ducha svou nedbalostí.

KAPITOLA II. SVATÝ JAN EVANGELISTA PŘEDKLÁDÁ VE DVACÁTÉ PRVNÍ KAPITOLE DOSLOVNÝ POPIS VIZE, KTEROU MĚL, KDYŽ NAŠE PANÍ, PŘESVATÁ PANNA MARIA, SESTUPOVALA Z NEBE

10. Vzhledem k vysoké důstojnosti svatého Jana, který byl Ježíšem na kříži jmenován synem Panny Marie, bylo vhodné, aby se stal tajemníkem nevýslovných skutků a tajemství velké Královny, které zůstaly jiným skryté. Proto mu byla o Ní zjevena mnohá tajemství dřív, než odešla do nebe, a stal se očítým svědkem skrytých tajemství v den Nanebevstoupení, kdy on, svatý Orel, viděl božské Slunce, Krista (Iz 30,26), vystupovat v sedmeronásobném světle, jak praví Izaiáš, a s ním také Měsíc zářící jako Slunce, pro Mariinu podobnost s Kristem. Přeshťastný evangelista Ji viděl vystupovat i sedět po pravici jejího Syna. Když však poprvé spatřil velkou Královnu sedět po pravici našeho Spasi-

tele, zapomněl na slib, který náš Spasitel dal svým apoštolům dřív, než odešel do nebe, a sice, že Ji pro útěchu a řízení Církve ponechá na zemi, a začal se obávat a znepokojovat myšlenkou, že nebeská Matka už zůstane ve slávě, kterou požívala. Rozrušen touto nejistotou, při velké radosti cítil také mučivou bolest lásky nad ztrátou nejsvětější Matky. Tato bolest ho trápila, dokud si nevzpomněl na slib svého Mistra a Spasitele a dokud neviděl nejsvětější Matku sestupovat na zem.

11. Tajemství této vize zůstalo vtisknuto v paměti svatého Jana a nikdy z ní nevymizelo právě tak jako ani jiná zjevení, která obdržel od Královny andělů. Svatý evangelista si přál rozšířit povědomí o nich po celé svaté Církvi, ale bránila mu v tom pokora nejmoudřejší Panny Marie. Dokud žila, přemlouvala ho, aby je, pokud Nejvyšší nenařídí jinak, uchoval ve svém nitru, protože nebylo vhodné zjevit je světu dřív. Apoštol uposlechl přání nebeské Matky. Před svou smrtí, kdy ho Bůh pověřil, aby obohatil Církev o skryté poklady těchto událostí, byl Duchem Svatým poučen, aby je zjevil hlubokým, obrazným a záhadným způsobem, o kterém sama Církev říká, že je těžké mu porozumět. Bylo však správné, že tyto poklady nebyly přístupné všem, ale že byly uzavřeny jako perla v mušli a zůstaly skryté stejně jako zlato v minerálech. Svatá Církev z nich může prostřednictvím postupného osvětlování i jejich pilným studiem podle potřeby čerpat, ale do vhodného okamžiku jsou uchovány v temnu nejasnosti, se kterým se svatí učitelé Církve, jak sami doznávají, setkávají v celém Písmu svatém a zvláště pak v Apokalypse.
12. Už jsem v tomto životopisu psala o prozřetelnosti Nejvyššího i o tom, proč skrýval velikost své nejsvětější Matky v prvotní Církvi (svazek II, č. 413), ale přesto to zde uvedu znovu, protože to mnozí, kteří se to nyní dozví, přijmou s velkým obdivem. Aby se naše pochybnosti, pokud nějaké vyvstanou, zmenšily, můžeme si připomenout, co různí svatí učitelé řekli o prozřetelném ukrytí Mojžíšova těla a jeho pohřbu (Dt 34,6). Tito učitelé říkají, že se to tak událo proto, aby židovský lid, který byl příliš náchylný k modlářství, nebyl sveden ke vzdávání božské pocty tělu tohoto velkého proroka, kterého měli ve velké úctě, anebo aby mu nevzdávali nějakou pověrečnou poctu. Ze stejného dů-

vodu, říkají učitelé, se Mojžíš při popisu stvoření světa a všech tvorů také výslovně nezmínil o stvoření andělů, i když andělé byli nejušlechtilějšími tvory, ale poukázal na to jen slovy: „Bůh stvořil světlo.“ Význam těchto slov lze chápat v materiálním smyslu jako stvoření viditelného světla, nebo jako skrytou metaforu pro podstatné a světlo duchovní, kterým jsou andělé, o nichž v tehdejší době nebylo vhodné se otevřeněji zmiňovat.

- 13.** Pokud židé podléhali nebezpečí modlářství vlivem svého pohanského okolí a svým sklonem slepě připisovat božství lidem nebo čemukoliv, co se jim zdálo být velké, mocné nebo v nějakém ohledu vyšší, byli by tedy budoucí křesťané vystaveni mnohem většímu nebezpečí této chyby, kdyby židé, kteří jim začali hlásat evangelium o víře v Krista, znali skvělé vlastnosti jeho nejsvětější Matky. Potvrzením toho může být výrok svatého Dionýsia Areopagity. Byl to tak velký filosof, že pouze svým přirozeným rozumem dospěl k přesvědčení, že existuje pravý Bůh. Toto přesvědčení také veřejně hlásal a stal se katolíkem. Když však viděl Pannu Marii a rozmlouval s Ní, prohlásil, že by Ji určitě uctíval jako Boha, kdyby ho víra neučila něčemu jinému. Tomuto nebezpečí by mnohem snadněji podlehli nevzdělaní lidé. Byli by jistě ohromeni Božstvím Krista Pána, kterému byli nuceni věřit, i velikostí jeho nejčistší Matky, a mohli by dojít k přesvědčení, že když se u obou ve stejné době projevila tak podobná svatost, že i Ona je, stejně jako její Syn, Bohem. Toto nebezpečí však pominulo, když víra a praxe v Církvi zapustila hluboké kořeny, a potom co bylo učení Církve jasně definováno svatými učiteli a potvrzeno četnými zázraky. Poučení těmito svědectvími víme, že jedině Ježíš Kristus je pravým Bohem a člověkem, plným milosti a pravdy, a že jeho Matka je toliko pouhým tvorem, plným milosti, ale bez Božství, i když Bohu nejbližším a ze všech tvorů nejvyšším. V naší době, tak dokonale osvícené božskými pravdami, Pán ví, kdy a jak je vhodné šířit slávu jeho nejsvětější Matky odhalením záhad a tajemství svatého Písma, ve kterém je skrývá.
- 14.** Tajemství, o kterém budu nyní psát, i s mnoha jinými týkajícími se naší velké Královny, zapsal evangelista svatý Jan v obrazných výrazech dvacáté první kapitoly Apokalypsy, ve které ukazuje Pannu Marii pod

symbolem svatého města Jeruzaléma a popisuje Ji pod rouškou všech okolností uvedených v té kapitole. I když jsem je v prvním svazku obsírně ve třech kapitolách vysvětlila a využila k vysvětlení tajemství Neposkvrněného početí blahoslavené Panny Marie, je ho nyní třeba použít pro vysvětlení tajemství sestoupení Královny andělů z nebe po Nanebevstoupení Páně. Není možné namítat, že v tomto dvojím různém výkladu jsou nesrovnalosti a věci, které si vzájemně odporují, protože oba ty výklady jsou v souhlasu s doslovným zněním textu Písma svatého, a nemůže být pochyb o tom, že božská Moudrost může do jedněch a týchž slov vložit mnohá tajemství a děje. To je zdrojem obtíží, které se v Písmu svatém vyskytují, ale je to i jedna z příčin toho, že je text Písma plodnější a vzácnější svým významem. Zároveň by to měl být důvod k tomu, aby věřící četli Písmo s větší pokorou a úctou. To, aby byl text Písma tak plný záhad a tajemství, je nutné proto, že při takovém způsobu vyjadřování je možné posvátná tajemství vysvětlit obsírněji a důkladněji.

15. Lépe to pochopíme v tajemstvích, o kterých mluvíme, protože svatý Jan říká, že „viděl svaté město Jeruzalém, připravené a ozdobené jako nevěstu, sestupující z nebe“ atd. Není pochyb o tom, že se tento obrazný výraz o městě vztahuje skutečně na Pannu Marii a ukazuje na její sestoupení z nebe, do kterého dříve vystoupila se svým nejsvětějším Synem. Zároveň se však vztahuje na její sestoupení v božském duchu při jejím Neposkvrněném početí, při kterém byla utvořena jako nová země a nové nebe, jak je to vysvětleno v první části. Evangelista vložil do toho výroku obě tajemství, když o těch událostech mluví v dvacáté první kapitole. Proto bude nutné vysvětlit je nyní v novém smyslu, což bude ovšem vyžadovat opakování posvátného textu. Jeho vysvětlení bude ale mnohem kratší, protože mnohé jsem popsala už v prvním svazku. Nyní kvůli stručnosti budu mluvit jménem svatého evangelisty.
16. „Potom jsem uviděl nové nebe, novou zemi – neboť první nebe a první země zmizely a už není moře.“ (Zj 21,1) Apoštol nazývá nejsvětější člověčenství vtěleného Slova a jeho nebeskou Matku novým nebem a novou zemí. Nebem, v důsledku usídlení se Božství v lidství, a no-

vým, protože tím bylo lidství obnoveno. V Ježíši Kristu, našem Spasiteli, žije Božství (Kol 2,9) v jednotě osob spojených v nedělitelném společenství, zatímco v Marii dochází v jiném druhu spojení k mimořádnému spojení milostí. Tato nebesa jsou nyní nová. Umučené Lidství, které evangelista viděl v hrobě zraněné a mrtvé, viděl nyní vyvýšené a sedící na pravici věčného Otce, korunované slávou a dary, které si vysloužilo svým životem a smrtí. Viděl také Matku, která dala Kristovi onu přirozenost schopnou utrpení a spolupracovala při vykoupení lidského pokolení, jak sedí po pravici svého Syna (Ž 45,10), ponořená v moři nepřístupného světla Božství, jak se jako Matka podílí na slávě svého Syna, kterou po právu užívala kvůli svým nevyřčeným skutkům lásky. Zima soužení pominula (Pís 2,11) a nastalo věčné jaro radosti a rozkoše. Také první země a první nebe všech smrtelníků pominuly, protože nebeský Jeruzalém byl po pět tisíc let zavřen a uzamčen, takže do něj nemohl nikdo ze smrtelníků vejít. Všichni by zůstali připoutáni ke staré, hříchy poskvřené zemi, kdyby nebyly vstupem Krista a jeho blahoslavené Matky tyto závory a zámky rozlámány a dluhy božské spravedlnosti splaceny.

17. Ve zvláštním smyslu byla Panna Maria novým nebem a novou zemí skrze vystoupení se svým Synem, Spasitelem Ježíšem, a zaujetí místa po pravici ve slávě těla i duše, aniž by byla prošla branou smrti jako všichni lidští synové. Ovšem i ve svém lidském stavu na zemi byla nebem, v němž viděla Boha. Avšak tento stav velké Paní pominul, aby nastoupil jiný stav, který Ji podivuhodným řízením božské Prozřetelnosti učinil novým nebem, ve kterém mohl Bůh přebývat mezi všemi tvory v největší slávě.
18. Evangelista pokračuje: „A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, který sestupoval z nebe, od Boha; okrášlilo se jako mladá nevěsta ozdobená pro svého ženicha.“ Mně, nehodnému apoštolu Ježíše Krista, bylo toto tajemství zjeveno, aby bylo oznámeno světu, a já jsem viděl Matku vtěleného Slova, pravé mystické město Jeruzalém, zjev míru, sestupující z trůnu samého Boha na zem a viděl jsem Ji oděnou Božstvím a ozdobenou novou účastí na Božích vlastnostech, na jeho moudrosti, moci, svatosti, neproměnlivosti, dobrotě a podobající se

svému Synovi ve svých skutcích i v jednání. I když přišla na zem, aby na ní pracovala pro dobro věřících a sama se kvůli tomu dobrovolně zřekla patření na věčnou slávu, rozhodl se Nejvyšší poslat Ji ozdobenou a obdařenou mocí jeho vlastní ruky a dát Ji náhradu za oblažující nazírání, kterého se vzdala. Místo něho byla obdařena jiným druhem nazírání a účasti na jeho Božství, přiměřeným jejímu nynějšímu postavení poutnice, ale přesto tak božským a vysokým, že převyšoval všechno pomýšlení andělů i lidí. Ozdobil a obohatil Ji tak, že Ji nechyběla žádná milost a ctnost, a zůstával v Ní jako ve svém nebi a na svém trůnu. Jako houba přijímá tekutiny a vyplňuje jimi dutá místa, tak byla, podle našeho způsobu poznávání, Maria naplněna mocí a spojením s Bohem.

19. Text dále říká: „Tu jsem uslyšel jakýsi hlas, jak provolával od trůnu: »Hle, příbytek Boha s lidmi. Bude přebývat s lidmi; budou jeho lid a on, Bůh s nimi, bude jejich Bůh.«“ I když velká Paní požívala plně věčnou blaženost a byla nebeskými dvořany prohlášena za jejich Královnu a Paní, chtěla z vlastní vůle sestoupit a stát se služebnicí svých poddaných, aby je poučovala a řídila jako své děti. Za tuto milosrdnou lásku zasluhovala, aby byli všichni smrtelníci jejími poddanými a aby panovala nad Církví bojující, ve které měla přebývat, které měla předsedat a získávat pro ni od Boha požeňání, milosrdenství a odpuštění, neboť v jejím srdci byl Pán svátostně přítomen po celou dobu jejího života v prvotní Církvi po svém sestoupení z nebe. Ani kdyby neexistovaly žádné jiné důvody, ustanovil by její Syn Nejsvětější svátost proto, aby v ní tak mohl přebývat. Skrze její zásluhy a přímlyvy zůstal s lidmi s novými milostmi a požeňáními. Proto evangelista dodává:
20. „Setře každou slzu z jejich očí: už nebude smrt; už nebudou pláč, křik a trápení, neboť ten dřívější svět pominul.“ Tato velká Paní přišla jako Matka milosti, milosrdenství, radosti a života; naplňuje svět radostí a stírá slzy způsobené hříchem naší matky Evy, zármutek obrací v radost, slzy v nové jásání, nárek ve chválu a slávu, smrt hříchu v život pro všechny, kteří ho hledají. Smrti hříchu je nyní konec a všechen nárek a bolesti hříšníků přestávají, pokud se jen před svým zavrže-

ním uchýlí do této svatyně, ve které najdou odpuštění, milosrdenství a útěchu, protože Ji nyní má svět jako útočiště, pomocníci a štít milosrdenství proti božské spravedlnosti, která jako meč visí nad hlavami hříšníků.

21. „A ten, jenž sedí na trůně, prohlásil: »Hle, všechno tvořím nové.«“ To byl hlas věčného Otce, který mi dal poznat, jak všechny věci obnoví: novou církev, nový Zákon, nové svátosti. Když lidstvu udělil nové požehnání tím, že mu dal svého jednorozeného Syna, přidal ještě další požehnání tím, že mu poslal přesvatou Marii obnovenou a obohacenou tak podivnými dary a mocí, že ji uschopnil rozdávat poklady vykoupení, které svěřil plně jejím rukám, aby je rozdělovala podle své nejmoudřejší vůle. Proto Ji poslal od královského trůnu jako věrný obraz a podobu svého Syna a poznamenal Ji, jak dalece to bylo u tvora možné, vlastnostmi svého Božství. Její svatost má být napodobována také novou svatou církví.
22. „Potom dodal: Piš! Tato slova jsou spolehlivá a pravdivá. Stalo se, řekl mi ještě, já jsem Alfa a Omega, Začátek a Konec; tomu, kdo má žízeň, dám já z pramene vody života zdarma. To bude vítězův podíl; a já budu jeho Bůh a on bude můj Syn.“ Svatý Jan říká, Pán ze svého trůnu mi rozkázal zapsat toto tajemství, abych vydal svědectví o věrnosti a pravdě jeho slov a o činech Panny Marie, do jejíchž rukou dal v zástavu svou všemohoucnost. Slovy „stalo se“ Bůh připomíná lidem, jakou vděčností jsou Mu zavázáni za to, že poslal svého Syna, aby za ně trpěl, zemřel a učil je svému učení, i za to, že poslal jeho Matku, aby pomáhala církvi a chránila ji, i za to, že seslal Ducha Svatého. A protože věčný Otec neměl už nic dalšího k udělení, řekl: „Stalo se.“ Jako by řekl: Vše, co má všemohoucnost může a co je mé spravedlnosti a štědrosti přiměřené, jsem udělil. Pro dosažení posledního cíle uděluji všem prostředky, které jsou v moci mého božského Syna a jeho Matky, mé vyvolené z Adamových dětí. V Ní jsou čisté, živé vody milosti, ze kterých mohou všichni lidé, kteří touží po věčné spáse, čerpat jako z pramene (Jan 7,37). Tyto vody se jim udělují zdarma, protože si je sami nemohli vysloužit. Vysloužil je pro ně můj vtělený Syn a jeho svatá Matka je získává a vysluhuje pro ty, kteří Ji o ně žádají. A kdoko-

li překoná překážky, které se mu staví do cesty vedoucí k těmto vodám milosti, to jest, kdo přemáhá sebe, svět a ďábla, pozná, že jsem štědrý, laskavý a mocný Bůh. Bude vládnout všemi mými dobry a vším, co jsem skrze svého Syna a jeho Matku pro něho připravil, protože ho přijmu za své dítě a za dědice mé věčné slávy.

23. „Ale zbabělci, odpadlíci, zvrhlíci, vrazi, nestoudníci, čarodějové, modláři, zkrátka všichni lháři naleznou svůj úděl ve žhnoucím jezeře ohně a síry: to je druhá smrt.“ Všem Adamovým synům jsem dal svého Jednorozeného za Učitele, Vykupitele a Bratra, a jeho Matku za Ochránkyni, Prostřednici a mocnou Zastánkyni, a velmi si přeji, aby využívali její ochranu. Ale ti, kteří nepřemáhají odpor, který má jejich tělo k utrpení, nebo nevěří mým svědectvím a divům vykonaným v jejich prospěch, i ti, kteří uvěřili, ale uvízli v nízké nečistotě tělesných rozkoší, čarodějníci, modláři, ti, kteří opustili mou pravou moc a Božství a následují ďábla, stejně jako všichni ti, kteří jsou lstiví a zákešní, obdrží za podíl jen to, co si tím sami vyvolili. Bude to hrozný pekelný oheň, jezero hořící síry, plné zápachu a temnoty, kde pro každého zavržence budou jiná muka a trápení, podle ohavností, které páchal. Všechny budou ale věčné a spojené se ztrátou blaženého božského nazírání, které prožívají svatí. Toto bude druhá smrt, ze které nebude vykoupení, protože ti, kteří jí propadli, nevyužili pro sebe vykoupení od první smrti hříchu, získaného Vykupitelem a jeho blahoslavenou Matkou milosti. Evangelista pokračuje dál:
24. „Tu přišel jeden ze sedmi andělů majících sedm číší naplněných sedmi posledními pohromami a řekl mi: »Pojď, ukážu ti Nevěstu, Beránkovou choť.«“ Viděl jsem, že tento anděl i ti další pocházeli z těch nejvyšších a nejbližších trůnu Nejsvětější Trojice, a byli obdařeni zvláštní mocí trestat domýšlivé lidstvo, které bude páchat výše uvedené hříchy po dokonání tajemství vykoupení a rozhlášení učení a smrti Vykupitele, i vznešenosti a moci jeho nejsvětější Matky, kterou má při napomáhání hříšníkům ke spáse. Spolu s tím, jak se během času stávaly svátosti s jejich zázraky a osvíceními, s příklady svatých a zvláště apoštolů, zakladatelů řeholních komunit, velkého počtu mučedníků a vyznavačů stále více zjevnými, stávají se hříchy lidí posledních staletí

ohavnějšími, jejich nevděk vůči takovým požehnáním je větší a zasluhuje přísnější tresty. Proto mnohem víc popouzejí nevoli a hněv božské spravedlnosti. Tak v budoucnosti (jíž je nynější doba) bude Bůh trestat lidi přísněji, tím, že na ně bude sesílat rány a tresty určené pro rychle se blížící den posledního soudu.

25. „Přenesl mě tedy v duchu na velmi vysokou horu a ukázal mi svaté město, Jeruzalém, který sestupoval z nebe, od Boha, a s ním Boží sláva v něm.“ Byl jsem Boží mocí povznesen na vysokou horu poznání a osvětlení o skrytých tajemstvích a spatřil jsem Nevěstu a Ženu Beránka, který snímá hříchy světa (Jan 1,29), jako město Jeruzalém. Je Beránkovou Nevěstou, protože se Mu podobá vzájemnou láskou k Němu, a Ženou, protože Ho nerozlučně provázela při všech jeho skutcích. Viděl jsem Ji také jako město Jeruzalém, které Ho v sobě uzavíralo a poskytovalo Mu prostorné obydlí, i když Ho nebesa ani země nemohou obsáhnout. A protože v tomto městě zřídil chrám a stolicí milosti, přál si, aby tam byl vyhledáván a smiřován s lidstvem. A protože Ona se na zemi ponižovala pod nohy všech, jako by byla nejmenší z tvorů, viděl jsem Ji povýšenou až k trůnu a po pravici jejího Jednorozeného, odkud opět sestoupila požehnaná a bohatá, aby obohacovala věrné děti Církve.

KAPITOLA III. DOKONČENÍ VYSVĚTLENÍ DVACÁTÉ PRVNÍ KAPITOLY APOKALYPSY

26. Svaté město Jeruzalém, Panna Maria, podle slov evangelisty „září jako převzácný drahokam, jako křišťálově průzračný jaspis“. Již od počátku byla duše Panny Marie naplněna a jakoby zalita novou účastí v Božství, jaká nebyla nikdy vidět ani nebyla známa u žádného jiného tvora, neboť Ona byla záře, která vyzařovala nádheru Slunce, Krista, pravého Boha a člověka, kterého měla porodit. A toto božské světlo a průzračnost se zintenzivňovaly, dokud nedosáhla nejvyššího stavu, usazena po pravici svého Syna přímo na trůnu Nejsvětější Trojice a oděna v množství darů, milostí, ctností, zásluh a slávy

nad všechny tvory (Ž 45,10). Když jsem Ji viděl, jak sedí po pravici svého Syna v nepřístupném světle, zdálo se mi, že září jako Bůh sám, který jako by k Ní vysílal toto světlo z fontány svého neměnného bytí. Skrze lidství jeho jediného Syna světlo vypadalo, jako by bylo v obou, Matce a Synovi, v každém podle jejich hodnoty, přesto ve své podstatě stejném, nenalézajícím se v žádném z ostatních blahoslavených samostatně, a dokonce ani dohromady. Oděna zdobeným pestrým rouchem, podobala se jaspisu, její vzácnost byla neocenitelná a v kráse těla a duše byla jako průsvitný křišťál, prosvícený samou podstatou jasnosti a světla.

27. „Má velmi vysoké hradby s dvanácti branami, u nich dvanáct andělů a jména na nich napsaná jsou jména dvanácti kmenů synů Izraele; k východu tři brány; k severu tři brány; k jihu tři brány; k západu tři brány.“ Hradby, které chránily a uzavíraly toto svaté město Marii, byly tak velké a vysoké jako Bůh sám a všechna jeho všemohoucnost a božské vlastnosti, protože všechna moc, velikost a nezměrná Boží moudrost opevňovaly a bezpečně chránily tuto velkou Paní proti možnému napadení nepřáteli. A tato nezdolná ochrana byla zdvojnásobena, když sestupovala, aby na světě žila sama, bez svého božského Syna, a aby založila novou Církev. Nejvyšší opatřil hradby tohoto svatého Města dvanácti branami otevřenými do všech stran světa a postavil na ně dvanáct andělů, aby volali, zvali a povzbuzovali všechny Adamovy děti k uctívání jejich Královny. Dvanáct jmen izraelských pokolení bylo napsáno na branách, aby se nikdo nedomníval, že je vyloučen z tohoto svatého útočiště nebeského Jeruzaléma, protože Maria chová ve svém srdci zapsaná jména všech a každého přijme s mateřskou laskavostí, shovívavostí a nikoli s přísnou spravedlností.
28. „Hradby města spočívají na dvanácti základech, z nichž každý nese jméno jednoho ze dvanácti Beránkových apoštolů.“ Když se naše vznešená Paní a Matka vracela z nebe na zem, Pán Jí svěřil do ochrany zvláště apoštoly a zapsal jejich jména do jejího rozníceného, čistého srdce. I když tehdy žilo jen jedenáct apoštolů, byl už Matěj předem vybrán a zaujal Jidášovo místo. Všechny nás apoštoly i svatého Pavla poučovala, osvětlovala, rozněcovala láskou, trpělivě snášela, mírnos-

tí přitahovala, svými radami řídila a svou mocí vytrhovala z nebezpečí. Pro nás apoštoly byly její brány otevřeny víc než pro ostatní Adamovy děti. Skrze Ni jsme dostávali od Nejvyššího všechna požehnání, milosti a dary, abychom byli schopnými sluhu Nového zákona.

29. „Ten, jenž ke mně mluvil, držel míru, zlatý rákos, aby změřil město, jeho brány i jeho hradby; to město tvoří čtverec: jeho délka se rovná šířce. Změřil je tedy pomocí toho rákosu, bylo to dvanáct tisíc honů; délka, šířka i výška tam jsou stejné. Potom změřil jeho hradby, bylo to sto čtyřiačtyřicet loket. Ten anděl měřil podle lidské míry.“ Svaté Město Boží bylo přede mnou změřeno, abych poznal jeho nesmírnost. Míra, zlatý rákos, znázorňovala božské člověčenství s jeho dary, milostmi a zásluhami. Tato míra ovšem daleko převyšuje to, co se jí měřilo, ale v celém nebi ani na zemi nebyla míra, kterou by bylo možné změřit přesvatou Marii, kromě jejího Syna, pravého Boha. Ačkoli byla změřena již při svém početí, když byla připravována na Boží mateřství, nyní, když se vracela z nebe, byla opět změřena a její rozměry byly shledány přiměřenými k tomu, aby mohla zastávat místo a úřad svého Syna, Vykupitele světa.
30. „Ty hradby jsou zbudovány z jaspisu a město je z ryzího zlata, jakoby z velmi čirého křišťálu. Základy jeho hradeb jsou vyzdobeny drahokamy všeho druhu.“ Skutky a zevnější chování přesvaté Marie, které byly jako hradby okolo města všem viditelné, byly tak obdivuhodně různé a krásné, že pouhým svým příkladem přemáhala a přitahovala srdce těch, kdo Ji viděli nebo s Ní mluvili. Svou pouhou přítomností zaháněla ďábly a jejich falešné představy, a proto byly zdi tohoto Města z jaspisu. Ze svého počínání a úsilí poznatelného navenek naše Královna vydala více ovoce a způsobila větší divy v prvotní Církvi než všichni apoštolové a svatí té doby. Vnitřek tohoto města byl z toho nejlepšího zlata nevýslovné čistoty, která pochází od jejího Syna, takže se zdála být odleskem jeho nekonečné Bytosti, a vypadalo to, jako by byla jeho odrazem. A toto Město nebylo pouze z toho nejvyššího a nejzvácnějšího zlata, ale také z nejčistšího a průzračnějšího skla, protože ona byla neposkvrněné zrcadlo Božství, nepřijímající žádný jiný obraz. Byla jako krystalová destička, na níž byl napsán

Zákon evangelia. V Ní by se měl stát známým celému světu; proto tato destička byla z průzračného skla a ne z neprůhledného kamene, jako ta Mojžíšova, která byla určena pouze pro jeden lid. Všechny základy zdi tohoto Města byly z drahých kamenů, neboť Město bylo založeno rukou Nejvyššího, který, neboť byl bohatý a mocný, je postavil bez nutnosti omezovat se ve svém díle. Tyto zdi byly tvořeny nejpevnějšími, nejvzácnějšími a nejkrásnějšími kameny, které jsou lidstvu známy (viz 1. kniha, začátek 10. kapitoly).

31. „A těch dvanáct bran je dvanáct perel, každá brána je vytvořena z jiné perly; a náměstí toho města je z ryzího zlata průzračného jako křišťál. Chrám jsem v něm vůbec neviděl; to proto, že jeho chrámem je Pán, Bůh Vševládnoucí, a také Beránek.“ Kdokoli přijde k tomuto městu Marii a vejde do něho skrze víru, naději, úctu a zbožnost, shledá, že je to perla, která ho učiní šťastným, bohatým a prosperujícím v tomto životě a skrze její přímluvu blaženým v životě věčném. Při vstupu do tohoto útočištného Města nepocítí odpor, protože jeho brány jsou půvabné a žádoucí jako drahé kameny. Proto žádný smrtelník nebude mít výmluvu, nepoužije-li pomoci Panny Marie a její laskavosti vůči hříšníkům. Když tedy již brány jsou tak krásné a vzácné, oč krásnější bude náměstí tohoto Města, které je z nečistšího zlata a průsvitné, což znázorňuje její vroucí lásku a touhu přijmout a obohatit všechny věčnou blažeností. A protože do tohoto Města přišel sám Bůh a zvláštním způsobem přebýval v Ní Beránek ve svátostných způsobách, proto jsem v Ní neviděl chrám ani slitovnici. Ani nebylo v tom Městě zapotřebí chrámu pro obřadné oběti, modlitby a prosby jako v jiných městech, neboť Bůh sám a její božský Syn byli jejím chrámem a pozorovali i vyslyšali všechny její prosby, modlitby a žádosti, jež přednášela za věřící Církve svaté.
32. „Město se může obejít bez sluneční i bez měsíční záře, neboť je ozářila Boží sláva a jeho lampou je Beránek.“ Když naše Královna opustila místo po pravici svého božského Syna, byl jí náhradou za to, že si odepřela požívat nazírání kvůli návratu k bojující Církvi, udělen jiný druh nazírání, trvalého abstraktního patření na Boha, i jiný přiměřený druh požitků. Tak se zvláštním způsobem podílela na blaženos-

ti, ač byla ještě poutnicí na zemi. Byla také vyznamenána výsadou, že v Ní její božský Syn ve svátostných způsobách chleba stále přebýval jako ve svatostánku, protože kdykoli přijala svaté přijímání, zůstaly v Ní svaté způsoby nestráveny, dokud znovu nepřijímala, takže dokud po sestoupení z nebe žila na tomto světě, nepřetržitě nosila ve svém těle svého božského Syna a svátostného Boha. Prostřednictvím zvláštní vize Ho také stále v sobě viděla a rozmlouvala s Ním, aniž by musela hledat jeho královskou přítomnost někde jinde. Proto v tomto svatém Městě nepanovala nikdy noc, protože v něm svítily paprsky milosti, které vysílalo Slunce spravedlnosti.

- 33.** „Národy budou kráčet v jeho světle a králové země mu přinesou své poklady.“ Vyhnání synové Evy se nemohou ničím ospravedlnit, pokud nechodili po cestách pravého štěstí ve světle, které Maria světu dala. Její Syn Ji poslal, aby v prvních stoletích osvětlovala jeho Církev a aby Ji všechny její děti poznaly. V dalších stoletích pokračoval ve zjevování její svatosti a velikosti zázraky, které skrze tuto Královnu činil, a nesčetnými dobrodiními a požehnáními, která jejíma rukama lidstvu uděloval. Během posledních staletí rozmnoží její slávu a učiní Ji známou v novém světle, protože Církev bude velice potřebovat její přímluvu a pomoc v boji proti světu, ďáblu a tělu, protože tito nepřátelé vinou lidí samých, tak jako to vidíme i za našich dnů, nabudou větší sílu a nadvládu, aby překáželi působení milosti v lidech a učinili je nehodnými věčné slávy. Proti této nové zlobě Lucifera a jeho následovníků si přeje Pán postavit zásluhy, přímluvu a příklad nejčistší Marie. Ona bude útočištěm a svatyní záchrany hříšníků a přímou, bezpečnou cestou plnou světla pro ty, kteří si přejí po ní kráčet.
- 34.** Nejvyšší udělil Panně Marii zvláštní požehnání, aby byla patronkou a ochránkyní katolických království a knížectví, a rozhodl se skrze Ni poskytnout prostředky k odvrácení pohrom a obtíží, které křesťané musí následkem svých hříchů trpět a které na nás v naší době tak těžce doléhají. Pekelný drak si vylévá vztek na svaté Církvě, když vidí, že její hlavy a údy jsou nedbalé a že mnozí lidé milují marnosti a klamně radovánky. Větší část viny spadá na ty, kteří se nazývají katolíky a jejichž hříchy, jako dětí, jsou mnohem ohavnější, protože znají vůli své-

ho nebeského Otce, který přebývá na výsostech, ale oni se nesnaží ji plnit horlivěji než cizinci. Ačkoli ví, že království nebeské trpí násilím a musí být získáno námahou, přesto se oddávají zahálce a radovánkám, které vyhovují světu a tělu. Spravedlivý Soudce trestá tento nebezpečný klam samým ďáblem. Ponechává mu, podle spravedlivých soudů, volnost v tom, aby pronásledoval svatou Církev a krutě šlehal její děti.

- 35.** Avšak nebeský Otec milosrdenství nedovolí, aby bylo dílo jeho dobroty úplně zničeno. Aby své děti zachránil, nabízí jim ještě včas ochranu Panny Marie, aby skrze její prosby a orodování mohla jeho božská spravedlnost najít záminku nebo omluvu pro zadržení přísných trestů, které nad námi visí. Přeje si čekat a vidět, zda využijeme přímluvy velké Královny nebes pro utišení spravedlivého hněvu jejího božského Syna a zda zlepšíme svůj život, jímž se stáváme nehodnými jeho milosrdenství a popuzujeme jeho spravedlnost. Ať všichni vládcové a věřící ví, že pokud chtějí získat Synovu přízeň, nenajdou lepší prostředek, než když budou s úctou vyvyšovat jeho Matku a šířit známost a úctu k Ní ve všech národech.
- 36.** Pro větší důkaz a svědectví o dobrotivosti Panny Marie svatý Jan ve svém Zjevení dodává: „Jeho brány zůstanou ve dne otevřené – neboť noc nebude – a budou mu přinášeny poklady a skvělost národů.“ Ať se nikdo neblíží k této Matce milosrdenství s nedůvěrou, i kdyby byl nedbalec a hříšník, bezvěrec nebo pohan. Tato Matka, která se zřekla slávy na pravici svého Syna jen proto, aby nám mohla pomáhat, nemůže zavřít brány své laskavosti před nikým, kdo u Ní s pokorným srdcem hledá úlevu. Ať přijde v noci hříšnosti, nebo ve dne milosti, v kteroukoli hodinu svého života, bude přijat a obdrží pomoc. Jestli ten, kdo z naléhavé potřeby o půlnoci tluče na dveře svého přítele a prosí, svou dotěrností ho přinutí vstát a poskytnout mu požadované chleby (Lk 11,8), co teprve učiní tak milující Matka Maria, která nás vroucně volá a nabízí nám pomoc? Ona nebude čekat až na naše naléhavé prosby, protože nám sama spěchá na pomoc a touží splnit naše prosby, neboť je v udílení darů nejvyšší laskavá a štědrá. Maria je kvasem milosrdenství nutícím Nejvyššího, aby nám je poskytl, je ne-

beskou branou otevřenou pro náš vstup skrze její orodování a prosby: „Nic poskvrněného tam nepronikne, ani ti, kdo páchají ohavností a zlo.“ Marie se na lidi nikdy nehněvá a nemá je v nenávisti. V Ní není klam, ani žádné chyby a nedostatek, nemůže smrtelníky zklamat v tom, co potřebují pro svou spásu. Nemůžeme se ničím omluvit, nejdeme-li k Ní s pokorným uznáním své hříšnosti, neboť Ona má klíče ke zřídům, z nichž, jak praví Izaiáš, můžeme čerpat vody Vykupitelovy. Pokud Ji poprosíme, její přímluva otočí klíčem a vyřine se voda k našemu obmytí a učiní nás hodnými přesvaté společnosti její i jejího Božího Syna pro celou věčnost.

PONAUCENÍ, JEŽ MI UĎELILA VELKÁ KRÁLOVNA A PANÍ ANDĚLŮ

- 37.** Má dcero, přejí si říci pro útěchu tvou i mých služebníků, že jsi ta tajemství v těchto kapitolách popsala dobře, k mé spokojenosti a se schválením Nejvyššího. Pán si přeje, aby svět věděl, co jsem pro Církev vykonala svým návratem z nebe, abych pomáhala věřícím, a jak velice toužím pomáhat katolíkům, kteří v souladu s Božími příkázáními a mou mateřskou láskou vyhledají mou pomoc. Také svatí a zvláště svatý Jan byli potěšeni, že ses zmínila o jejich radosti, když mne viděli vystupovat na nebesa s mým Synem, protože už nastal čas, aby o tom děti Církvě věděly a lépe poznaly požehnání a vyznamenání, ke kterým mě Všemohoucí povznesl. Mohou tím oživit svou naději a stát se hodnými milostí, které jim mohu a chci udělit. Ať ví, že já s nimi mám jako milující Matka soucit, když vidím, jak jsou sváděny a utiskovány satanovým tyranstvím, kterému slepě padly za oběť. Můj služebník svatý Jan ukryl ve dvacáté první a ve dvanácté kapitole Zjevení ještě mnohá jiná tajemství, která se týkají dobrodiní, jež mi prokázal Všemohoucí. V tomto životopise jsi už psala o těch, která věřícím v této době prospějí, a o dalších ještě napíšeš.
- 38.** Musíš však bezodkladně shromáždit pro sebe ovoce ze všeho, co jsi poznala a napsala. Předně musíš pokročit v srdečné lásce a oddanosti ke mně, a buď ujištěna, že ti budu pomáhat ve všech souženích i při všech tvých pracích a že brány mého milosrdenství jsou otevřeny tobě

i všem, které mi doporučíš, jen když se staneš takovou, jakou si tě přeji mít. Proto ti sděluji, má nejdražší, a důrazně připomínám, že stejným způsobem, jakým jsem byla v nebi vybavena pro návrat a dokonalejší činnost na této zemi, si Pán přeje i tebe vidět obnovenou v nebi tvého nitra, v tajných a vyšších částech tvého ducha, v těch soukromých cvičeních, kterými jsi v sobě vytvořila vnitřní samotu pro psaní zbývající části tohoto životopisu. Chápej, že to vše nebylo vykonáno bez zvláštního Božího řízení, což snadno poznáš, když o tom budeš uvažovat a zaznamenáš si získané zkušenosti dřív, než začneš psát tuto třetí část. Nyní, když jsi osaměla a jsi zproštěna řízení komunity a denního styku s ní, ti dávám radu, a je pro ni i zvláštní důvod, abys s Boží pomocí znovu napodobovala můj život a prožívala vše, jak dalece toho budeš schopna, co o mně víš. Toto je vůle mého božského Syna a shoduje se s tvými přáními. Poslouchej tedy má poučení a opásej se statečností. (Př 31,17) Umiň si ze všech sil své vůle, že budeš pozorná, horlivá, stálá, dychtivá a pilná ve snaze líbit se svému Ženichu a Pánovi. Zvykni si Ho nikdy neztrácet z mysli, ani když máš žít s tvory a zaměstnávat se pracemi Marty. Já budu tvou učitelkou. Andělé budou stát při tobě, takže s nimi a za pomoci jejich osvětlování můžeš ustavičně chválit Pána. Nejvyšší ti propůjčí svou sílu, abys mohla bojovat jeho boj s jeho i tvými nepřáteli. Nečiň se nehodnou tak velkých požehnání a dobrodiní.

KAPITOLA IV. ZA TŘI DNY PO SESTOUPENÍ Z NEBE SE BLAHOSLAVENÁ PANNA MARIA ZJEVNĚ UKAZUJE APOŠTOLŮM A MLUVÍ S NIMI; KRISTUS PÁN K NÍ PŘÍCHÁZÍ; JINÁ TAJEMSTVÍ Z OBDOBÍ DO PŘÍCHODU DUCHA SVATÉHO

39. Znovu připomínám těm, kteří budou číst tento životopis, aby se nedivili neznámým tajemstvím, která se zde vztahují k Panně Marii, ani je nepokládali za nehodná víry, protože je až dosud svět neznal. I kdy-

bychom nechali stranou skutečnost, že jsou Jí všechna hodna a této velké Královně náleží, nemůžeme popírat, že i když dosud neexistovaly žádné písemné záznamy o její obdivuhodné činnosti po Nanebevstoupení Páně, musíme přesto připustit, že vykonala mnohé a nesmírně velké divy ve svém úřadě Učitelky, Ochránkyně a Matky v nové Církvi svatého evangelia, která měla být uvedena na svět pod jejím dohledem a s její pomocí. A pokud Pán obnovil všechny její schopnosti, jak bylo výše uvedeno, a projevoval skrze Ni všechnu svou všemohoucnost, nemohou být v souladu s katolickým učením žádná přednost nebo požehnání, byť by byly jakkoli velké, zpochybněny, jako by po právu tomuto jedinečnému tvorů nepatřily.

40. Jak jsem řekla v první kapitole, Maria byla tři dny v nebi. Požívala tam blažené nazírání a ze svého nebeského trůnu sestoupila a vrátila se na zem v den, který byl v Církvi svaté nazván nedělí. Byla to neděle v oktávě Nanebevstoupení Páně. Ve večeradle byla ještě tři dny pod vlivem účinků, které v Ní ono blažené nazírání zanechalo. V té době nebeský lesk, který Ji ještě obklopoval, zeslábl. Nebylo vhodné, aby Pán náhle odňal naší velké Královně lesk a jiné zevnější účinky, které si odnesla z jeho slávy.
41. Také jsem řekla, že zázrak přijetí přesvaté Marie do nebe není v rozporu s tím, co je napsáno ve Skutcích apoštolů, že po Nanebevstoupení Páně všichni apoštolové setrvali svorně v modlitbě se ženami a s Marií, Ježíšovou Matkou, i s jeho bratry (Sk 1,14). To, co jsem řekla, jasně souhlasí s tímto výrokem, protože svatý Lukáš psal své zápisky podle toho, co apoštolové ve večeradle v Jeruzalémě viděli, bez ohledu na tajemství, o kterých nevěděli. Mariino přesvaté tělo bylo současně na dvou místech. Také je pravda, že přesvatá Maria setrvala s apoštolů na modlitbách, protože je viděla ze svého místa v nebesích. Tam připojila své modlitby a prosby k těm od svatých uprchlíků z večeradla, a předkládala je svému božskému Synovi, po jehož pravici seděla. Vyprosila jim tak u Nejvyššího vytrvalost a mnohé jiné milosti.
42. Ty tři dny po sestoupení, ve kterých velká Paní požívala účinky slávy, trávila v pocitech a úkonech nejvroucnější božské lásky, vděčnosti a nevýslovné pokory, které byly tak velké, že nemohu najít slova

k vyjádření toho, co jsem o těch svatých úkonech poznala, protože by všechna slova byla daleko od pravdy. Andělé a serafové, kteří Jí sloužili, spolu mluvili o těchto zázracích jako o největším divu, který Nejvyšší dosud vykonal na pouhém tvorů, kterého povýšil k takové laskavosti a velikosti, k jaké nebyl nikdo předtím ani potom povýšen, a že také žádný jiný, kdyby byl povýšen na takovou výši milosti a slávy, by se nemohl tak snižovat až pod nejnižší tvory a považovat se za nejnepatrnějšího ze všech tvorů jako Ona. Pozorovala jsem, že nejvyšší seraf zůstal stát jakoby se zatajeným dechem, když sledoval jednání své Královny. Za hovoru mezi sebou pravili jeden k druhému: „Kdyby ďáblové před svým pádem měli příležitost vidět tento příklad pokory, nebylo by možné, aby povolili své pýše. Tato velká Paní, která je bez jakékoli vady a bez nejmenší nedokonalosti, nejen zčásti, nýbrž docela vyplnila nesmírnou prázdnotu pokory všech tvorů. Ona jediná náležitě pochopila velebnost a nesmírnou velikost Stvořitele a nepatrnost všeho tvorstva a ví, kdy a jak má Nejvyššího poslouchat a ctít, a také věrně podle tohoto vědomí jedná. Jak je možné, že mezi trnín, které zasel hřích mezi Adamovými dětmi, zplodila zem tak čistou Lilii (Pís 2,2), která vydává tak libou vůni pro potěšení Stvořitele i smrtelníků, že z pouště světa, prázdného milosti a plného pozemskosti vzešel takový nebeský Tvor, oplývající rozkoší Všemohoucího (Pís 8,5)? Buď věčně chválen ve své moudrosti a dobrotivosti, kdo stvořil takového Tvořitele, kterého nám tak obdivuhodně dal proto, abychom s ním soutěžili ve svatosti, za vzor i pro slávu lidského pokolení. A Ty, požehnaná mezi ženami, vyznamenaná a vyvolená ze všech tvorů, buď blahoslavena, poznána a chválena všemi pokoleními (Lk 1,48)! Věčně požívej dokonalost, kterou Tě obdařil tvůj Syn a Stvořitel! Nechť v Tobě pro krásu tvých skutků a darů nachází rozkoš a potěšení a ukájí svou nesmírnou lásku pro ospravedlnění všech lidí. Ty jsi Mu splatila za všechny a při pohledu na Tebe nebude litovat, že stvořil ty ostatní nevděčníky. Když Ho zarmoutí a rozhněvají, Ty Ho usmíříš a nakloníš k milosrdenství a dobrotivosti. Už se nedivíme, že lidi tolik miluje, když Ty, naše Paní a Královno, mezi nimi žiješ a nazýváš je svým lidem.“

43. Takovými a mnoha jinými chvalozpěvy oslavovali svatí andělé pokoru a skutky Panny Marie po jejím sestoupení z nebe. K některým z těchto chvalozpěvů Maria připojila odpovědi. Když propustila zástupy andělů, kteří Ji provázeli z nebe, a pobyla v ústraní po dobu, kdy byla plná nebeského lesku, který viděl pouze svatý Jan, poznala, že už je čas, aby se stýkala s věřícími. Proto opustila svou světničku a jako milující Matka začala laskavě rozmlouvat s apoštoly a učedníky. Vysílala s nimi vroucí modlitby ke svému božskému Synovi. Zahrnovala do nich všechny přítomné i ty, kteří v budoucnosti obdrží milost svaté katolické víry. Také od toho dne prosila Pána, aby uspíšil dobu, v níž by se i na zemi začaly slavit svátky svatých tajemství, která, jak věděla, budou oslavována v nebesích. Prosila také Pána, aby posílal na svět vznešené muže vynikající svatostí pro obrácení hříšníků, kteří by měli být zároveň informováni o jejich seslání. Při těchto vroucích modlitbách dostoupila její vroucí láska k lidem takové výše, že by Ji podle přirozeného řádu připravila o život. Aby její božský Syn mírnil sílu těchto tužeb, posílal k Ní často jednoho z nejvyšších serafů, aby Jí dal odpověď a přislíbil splnění jejích tužeb a proseb. Zároveň Jí zjevil, jak to vše božská Prozřetelnost zařídí pro větší prospěch smrtelníků.
44. Nepřímým nazíráním na Boha, které Maria stále požívala, dosáhl žár její lásky, který stále procházel jejím nejčistším srdcem, nesrovnatelně větší výše než láska nejvroucněji milujících serafů, nejbližších Božímu trůnu. Když někdy dovolila, aby se tyto plameny božské lásky trochu ztišily, bylo to jen proto, aby mohla rozjímat o lidství svého nejsvětějšího Syna. Nikdy nedopustila, aby nějaký jiný obraz viditelných věcí zaujal její vnitřní schopnosti, mimo situace, kdy používala své smysly při soužití s tvory. Při vzpomínce na svého nepřítomného Syna pociťovala jakousi přirozenou něžnost, ale i tu vždy mírnila rozumnou láskou, neboť byla nejmoudřejší Matkou. Když však srdce jejího Syna odpovídalo na tuto její lásku a nechávalo se zraňovat láskyplnými touhami své Matky, pak se doslovně splňovala slova velepísně lásky, že oči jeho milované Nevěsty a Matky Ho stáhly z nebe na zem (Pís 4,9).

45. To se stalo mnohokrát, poprvé během těch několika dní mezi jejím sestoupením z nebe a příchodem Ducha Svatého, brzy po tom, co začala opět mluvit s apoštoly. Kristus Pán se nemohl zdržet déle než těch několik dní. Přišel osobně navštívit svou Matku a naplnil Ji novými dary a nevýslovnou útechou. Tato nejčistší Holubička omdlávala láskou a takovými bolestmi, o kterých Velepíseň říká, že způsobí dobré uspořádání lásky ve vinném sklepe Králově (Pís 2,4). Když Pán přišel, dovolil Ji, aby spočinula na jeho prsou, na levé ruce jeho člověčenství, a pravou rukou svého Božství Ji osvěcoval a obohacoval a znovu Ji naplnil oživující silou. Tak byly opět utišeny láskyplné tužby tohoto raněného Jelena, pijícího podle svého přání ze Spasitelových zříděl. Byla znovu občerstvena a posilněna, aby byla roznicena ještě větším žářem své neuhasitelné lásky. Byla vyléčena tím, že byla zraněna hlouběji, uzdravena svou nemocí a oživena tím, že se vydala novým a větším mukám své lásky, protože taková nemoc nezná ani nechce přijmout žádný jiný druh léčení. Když tato nejnežnější Matka těmito milostmi nabyla nové síly a když byla Spasitelova přítomnost zjevena i jejím smyslům, padla hned na svou tvář před jeho královským majestátem, aby Ho pokorně požádala o požehnání a vzdala Mu vroucí díky za jeho návštěvu.
46. Nejmoudřejší Paní byla touto návštěvou překvapena nejen proto, že uplynul teprve krátký čas od okamžiku, kdy byla od svého božského Syna odloučena, ale také proto, že Ji Pán předem nesdělil, kdy Ji navštíví, a také proto, že Ji její hluboká pokora neumožnila očekávat takovou božskou blahosklonnost při poskytnutí útechy. Protože to byla první milost toho druhu, cítila v duchu jakési zahanbení a rozpaky. Celých pět hodin strávila v oblažující společnosti Slova. Žádný z apoštolů v té době o tom nic nevěděl, i když poznávali z její tváře a z jejího chování, že se děje něco neobyčejného, ale v důsledku své nesmělosti a úcty k Ní se nikdo neosmělil zeptat se na příčinu. Když zpozorovala, že její božský Syn už chce odejít a vrátit se do nebe, padla opět tváří na zem a žádala Ho o požehnání i o to, aby Ji vedl v napravování nedostatků v jejím chování, než Ji opět navštíví. O tuto milost žádala, protože Ji sám Pán slíbil,

že Ji občas v její osamělosti navštíví. Kromě toho před jeho Nanebevstoupením často padala k jeho nohám, aby uznala svou nevhodnost a nedostatečnou horlivost ve vzdávání díků. Ačkoli se nemohla obviňovat z žádné chyby, protože se jako Matka Svatosti žádné nedopustila, ani se co Matka moudrosti dopustit nemohla, přesto Pán ponechával úplnou svobodu její pokoře a lásce, aby jako pouhý tvor náležitě uznávala svůj dluh vůči Bohu. Při jejím vysokém vědomí a hluboké pokoře se jí zdálo, že vše, co dělala, bylo jen nepatrnou náhradou za nadpřirozené milosti, které obdržela. Tento nepoměr přičítala sobě, a přestože to nemohlo být označeno za chybu, chtěla tím ukázat, jak nepatrnými jsou pozemské věci ve srovnání s božskou velebností.

47. Mezi nevýslovná tajemství a dobrodiní, která obdržela ode dne Nanebevstoupení svého božského Syna, náležela také ta, která souvisela s hodnou přípravou apoštolů a učedníků na příchod Ducha Svatého. Vznešená Královna věděla dobře, jak neocenitelně velké a božské bude požehnání, které pro ně připravil Otec světla. Pozorovala také tělesnou lásku apoštolů ke svatému člověčenství jejich Mistra Ježíše. Pro napravení této chyby i pro jejich zdokonalení ve všech věcech, jako něžná Matka a mocná Královna, po svém příchodu se svým božským Synem do nebe poslala do večeřadla některé ze svých andělů, aby oznámili věřícím její vůli i vůli jejího božského Syna. Bylo jim sděleno, že se mají povznést nad sebe a žít od nynějška víc životem víry a lásky k Bohu než užíváním své smyslové přirozenosti a že se nemají nechat unášet pouhým pohlížením na Božské člověčenství, ale že jim toto člověčenství má sloužit jako brána a cesta k Božství, ve kterém najdou náležité uspokojení a odpočinek. Když pak sama sestoupila z výšin, těšila je v jejich zármutku a skleslosti, denně k nim celou hodinu mluvila a vysvětlovala tajemství víry tak, jak je učil její božský Syn. Nedělala to však formální formou vyučování, ale formou rozhovorů. Vybízelá je, aby každý den strávili další hodinu rokováním o napomenutích, slibech a učení božského Mistra, pak aby se v jiné době věnovali modlitbě Otčenáš a některým žalmům a zbylý čas strávili rozjímáním. K večeru pak měli pojist chleba a rybu a pak si dopřát

přiměřený spánek. Těmito modlitbami a posty se připravovali na příchod a přijetí Ducha Svatého.

- 48.** Tak bdělá Matka, obdařená mocí pravice svého božského Syna, pečovala o tuto šťastnou rodinu, aby dovedla všechny jejich skutky k nejvyšší dokonalosti. Pokud o to byla po svém návratu z nebe požádána svatým Petrem nebo svatým Janem, poučovala apoštoly. Nikdy s tím však nezačala sama, ale svými modlitbami pohnula svého božského Syna k tomu, aby jim tuto žádost vnukl, protože je chtěla poslouchat jako vikáře a kněze. Tak se vše dělo podle toho, jak to Matka pokory řídila, ale přitom poslouchala, protože odložila všechny nároky na výsady, které jí jako Královně a Paní patřily. Nepoužívala svou svrchovanost a nadvládu, ale poslouchala jako služebnice a jednala tak, jako by byla nejnížší. V tomto duchu také rozmlouvala s apoštoly a jinými věřícími. Během těchto dnů jim nejvýš vznešenými, tajemnými, ale přece všem srozumitelnými slovy vysvětlila tajemství Nejsvětější Trojice, tajemství podstatného spojení Božství s lidstvím a jiná tajemství vtělení, ke kterým přidávala i mnohá jiná, kterým je již Mistr učil. Přitom jim říkala, že pro hlubší pochopení všech těchto věcí budou osvěceni Duchem Svatým.
- 49.** Učila je, jak se mají modlit vnitřní, rozjímavou modlitbu a zdůrazňovala dokonalost a potřebu takové modlitby. Učila je, že hlavní povinností a nejušlechtlejším zaměstnáním rozumného tvora je, aby se rozumem a vůlí povznesl nad vše, co je stvořené, k poznání a milování Boha, a že žádnému předmětu nebo zaměstnání nemají nikdy dávat přednost, ani se dát něčím od této povinnosti vyrušit, odvrátit a připravit o to nejvyšší dobro, které je začátkem života věčné blaženosti. Učila je také, jak mají věčnému Otci děkovat za to, že nám dal svého jednorozeného Syna za Vykupitele a Učitele, a za lásku, s jakou nás Pán vykoupil za cenu svého přehořkého umučení a smrti. Vybízel je, aby děkovali Bohu za to, že je vyvolil za své apoštoly, společníky a zakladatele své svaté Církve. Tak nebeská Matka v té době osvěcovala srdce jedenácti apoštolů a jiných učedníků a připravovala je i uzpůsobovala pro přijetí Ducha Svatého a jeho božských účinků. Ona viděla i nejtajnější zákoutí jejich srdcí a znala přirozenou povahu a charakter

každého z nich a přizpůsobovala se potřebám, sklonům mysli a ctnostem každého, aby je naplnila radostí, útěchou a vytrvalostí v praktikování ctností. Povzbuzovala je, aby setrvali v pokorném padání na tvář a v jiných úkonech klanění a úcty, které praktikovali, aby tím ctili velikost a velebnost Nejvyššího.

50. Naše velká Královna každé ráno a večer přistupovala k apoštolům s prosbou, aby jí udělili požehnání, počínajíc svatým Petrem, pak Janem a všemi ostatními podle jejich stáří. Zpočátku se všichni zdráhali to udělat, protože v ní viděli svou Královnu a Matku jejich Mistra Ježíše. Nejvyšší moudrá Matka však trvala na tom, že jako vyslanci a kněží Nejvyššího jí mají všichni žehnat, a vysvětlovala jim, že jim patří nejvyšší úcta a vážnost pro jejich vysokou důstojnost a povolání. Vzhledem k tomu, že se jednalo o soutěž v pokoře, bylo jisté, že Matka pokory zvítězí a učedníci budou přemoženi a poučeni jejím příkladem. Mimo to byla Mariina slova tak sladká a přesvědčivá, že pohnula jejich srdci a s nebeskou mocí a světlem je nabádala k praktikování nejvyšších ctností a ke svatému životu. Když tito první věřící na sobě pozorovali podivuhodné účinky, udiveně o nich říkali: „V tomto čistém Tvoru jsme skutečně opět našli učení a potěšení nauky, které jsme ztratili odchodem jejího Syna, našeho Mistra. Její slova, skutky, rady a milé, jemné jednání nás učí a poutá tak jako rozmluvy s Pánem, dokud mezi námi přebýval. Naše srdce jsou roznícena učením a napomínáním této obdivuhodné Bytosti, jako bývala roznícena těmi, které nám uděloval náš Spasitel Ježíš. Nelze pochybovat o tom, že On, všemohoucí Bůh, udělil své Matce svou božskou moudrost a milost. Nyní můžeme osušit své slzy, když pro naše poučení a útěchu nám dal takovou Matku a Učitelku a ponechal mezi námi živou Archu úmluvy, do které vložil svůj Zákon, svou zázračnou a nejsladší manu pro naši výživu a útěchu (Žid 9,4).

51. Kdyby svatí apoštolové a jiné prvorozené děti Církve zapisovali skutky její velké moudrosti, kterých byli očitými svědky, i to, co slyšeli a co se dělo při jejich rozmluvách s Ní, mohli bychom si vytvořit lepší představu o svatých a hrdinských skutcích této nejvyšší Paní. Pochopili bychom, že jí jak v učení, které učila, tak i v divech, které kona-

la, její nejsvětější Syn udělil moc, která, i když pramenila z Pána, byla přesto v této Paní jistým způsobem božská a byla z Ní jako z vodovodu poskytována všem lidem. Apoštolové měli ovšem to štěstí, že pili přímo ze zřídla Spasitelových vod a z učení jeho nejčistší Matky a že je přijímali účelným způsobem a byli tak připravováni na svůj úřad a poslání založit svatou Církev a rozsévat svaté evangelium po celém světě.

- 52.** Zradou a smrtí Jidáše, nejnešťastnějšího ze smrtelníků, bylo jeho biskupství, jak praví David, uprázdněno a bylo zapotřebí dosadit na jeho místo někoho jiného, hodného být apoštolem (Ž 109,8). Neboť vůlí Nejvyššího bylo, aby počet dvanácti, stanovený Mistrem života, byl zachován také při příchodu Ducha Svatého. Toto ustanovení Páně vysvětlila apoštolům blahoslavená Panna Maria při jedné rozmluvě. Všichni s tím souhlasili a požádali Ji, aby jako jejich Matka a Paní zvolila jednoho, který by se Jí zdál být pro apoštolát nejzpůsobilejší. Nebeská Paní ovšem už věděla, kdo bude zvolen, protože jména všech dvanácti, mezi nimi i svatého Matěje, byla zapsána v jejím srdci, ale ve své hluboké pokoře a moudrosti považovala za správnější ponechat tuto záležitost svatému Petrovi, aby tím jako velekněz, hlava a zástupce Ježíše Krista, zakladatele a Pána Církve, začal vykonávat v nové Církvě svůj úřad. Proto řekla apoštolům, aby za přítomnosti všech učedníků a ostatních věřících provedli volbu tak, aby všichni viděli svatého Petra jednat jako nejvyšší hlavu Církve. Ten pak vše zařídil podle jejich pokynů.
- 53.** Jak byla provedena tato první volba v Církvě, nám vypravuje svatý Lukáš v první kapitole Skutků apoštolů. Píše tam, že ve dnech mezi nanebevstoupením Krista Pána a příchodem Ducha Svatého svolal apoštol Petr dohromady sto dvacet osob, které byly přítomny Nanebevstoupení, připomenul jim, že musí být naplněno Davidovo proctví o Jidášově zradě ze čtyřicátého žalmu, že se Jidáš, jeden z dvanácti vyvolených apoštolů, nešťastně zpronevěřil a stal se vůdcem těch, kteří zajali Ježíše, i jak nešťastně skončil svůj život, a že je tedy třeba, aby byl na jeho místo zvolen někdo jiný, kdo by vydával svědectví o zmrtvýchvstání Spasitele v souhlasu s jiným Davidovým proroc-

tvím (v žalmu 109,8). Zdůraznil, že ten, který má být zvolen, musí být jedním z těch, kteří chodili s Kristem, když kázal, od doby, kdy byl pokřtěn od Jana.

54. Když tak přesvědčil všechny věřící o potřebě volby dvanáctého apoštola, všichni nechali Petra rozhodnout, jakým způsobem se má volba provést. Svatý Petr pak rozhodl, aby ze sedmdesáti dvou učedníků byli vybráni dva. Tak byl představen Josef, zvaný Spravedlivý, a Matěj. Mezi těmito dvěma mělo být losem rozhodnuto, který z nich má být jmenován apoštolem. Všichni tento způsob volby schválili, protože v té době byl velmi bezpečný. Božská moc totiž při zakládání Církve konala velké zázraky. Každé jméno bylo spolu s titulem Kristův učedník a apoštol zapsáno na zvláštní kartičku. Obě kartičky pak byly vloženy do urny, kde je nebylo vidět. Pak všichni poklekli a prosili Boha, který zná srdce všech, aby vyvolil toho, který se Mu líbí (Sk 1,24). Pak svatý Petr vytáhl jeden z losů, na kterém bylo napsáno jméno Matěj. Kristův apoštol a učedník pak byl s radostí přijat a uznán za zákonitého apoštola a byl obejmut ostatními jedenácti apoštolů. Blahoslavená Panna Maria, která byla během celé volby přítomná, ho požádala o požehnání a všichni ostatní věřící Ji v tom následovali. Pak všichni pokračovali v modlitbách a postech až do příchodu Ducha Svatého.

PONAUCENÍ, KTERÉ MI UDĚLILA KRÁLOVNA NEBES, PŘESVATÁ MARIA

55. Má dcero, právem jsi žasla nad skrytými nadpозemskými dary, které jsem obdržela z rukou svého Syna, i nad pokornými díky, se kterými jsem je přijímala, jakož i nad laskavou pozorností, se kterou jsem i při své radosti splácela potřeby apoštolů a věřících. Už nastal čas, má nejdražší, abys sklízela ovoce těchto vědomostí, protože nyní už nemůžeš nic víc pochopit, a ani já od tebe nepožaduji nic menšího, než abys byla mou věrnou dcerou, která mě horlivě napodobuje, a učednicí, která mě poslouchá a celým srdcem následuje. Vzbud tedy víru, aby ses přesvědčila, že mám moc udělovat dary, a důvěřuj mi, že tě obohatím s neomezenou štědrostí většími dary, než po kterých toužíš.

Zároveň se však pokořuj až do prachu a stav se na nejposlednější místo mezi všemi tvory, protože sama o sobě jsi méně užitečná než nejbídnější a opovrženímhodný prach a nemůžeš za své považovat nic než svou bídu a nedostatky. Zvaž dobře, jak velká a neobyčejná je laskavost a blahosklonnost Nejvyššího vůči tobě a jakými díky jsi Mu zavázána. Pokud nemůže jako zvláštní zásluhu vykázat ani ten, kdo splatí celý svůj dluh, je spravedlivé, abys ty, která nemůžeš splatit svůj dluh, zůstala pokorná, protože i přesto, že tak mnoho a ze všech sil pracuješ, zůstáváš stále dlužnicí. Jaký by byl teprve tvůj dluh, kdybys zůstala nedbalá a netečná?

- 56.** V této bdělosti poznáš, jak věrně mě musíš napodobovat v živé víře, v důvěrné naději, ve vroucí lásce, v hluboké pokoře, v klanění a úctě, která náleží nekonečné velikosti Páně. Znovu tě varuji před úskočnou bdělostí pekelného hada, který se snaží svádět smrtelníky k zanedbávání úcty a klanění, které náleží Bohu, a k opovážlivému pohrdání touto ctností i vším, co vyžaduje. Mysl světáckých a zvrhlých lidí naplňuje nejpošetilejším zapomináním na katolické pravdy, aby v nich božská víra nemohla udržovat živou Boží bázeň a úctu k Nejvyššímu, a tak se mu daří je dovést k napodobování pohanů, kteří neznají pravého Boha. Jiné, kteří se snaží nabyt ctnosti a konají některé dobré skutky, svádí nepřítel k nebezpečné vlažnosti a nedbalosti, ve které nepozorují, co ztrácejí následkem nedostatku horlivosti. Ty, kteří se horlivěji snaží jít cestou dokonalosti, svádí tento pekelný drak k jisté hrubé, přílišné sebedůvěře, takže následkem dobrodiní, které na sobě vlivem nekonečného Božího milosrdenství pociťují, se začnou považovat za zvláštní miláčky Páně, zapomínat na pokornou bázeň a úctu v přítomnosti Boha, před nímž se třesou nebeské mocnosti. Protože jsem tě však na toto nebezpečí upozornila a varovala před ním už dříve při jiné příležitosti, postačí nyní tato zmínka.
- 57.** Přeji si, abys byla věrná a přesná také v zachovávaní tohoto učení a jednala v souladu s ním při všech zevnějších skutcích bez přetvářky nebo přehánění a svým příkladem abys učila i jiné svaté bázní a úctě, kterou mají tvorové vzdávat svému Stvořiteli. Přeji si, abys učila a vštěpovala toto umění zvláště svým řeholnicím, aby nezůsta-

ly nevědomými v tom, s jakou pokorou a úctou mají žít před Bohem. Nejúčinnějším poučením, které můžeš dát, bude tvůj příklad v plnění všech povinností, protože tyto skutky nesmíš skrývat ani z marné bázně opomíjet. Tento příklad jsou mnohem víc povinni dávat ti, kteří vedou jiné, protože jsou povinni poučovat, nabádat a vést své podřízené v bázni Páně, což je možné mnohem účinněji provést příkladem než slovy. Obzvlášť je vybízej k tomu, aby měly v úctě kněze, jako pomazané Páně. Kněze, stejně jako já, vždy žádej o požehnání, kdykoliv k nim přicházíš nebo od nich odcházíš. Čím víc se cítíš být vyznamenávána božskou blahosklonností, tím víc pamatuj na potřeby a utrpení svých bližních a na nebezpečí, která čekají na ty, kdo žijí v hříšcích, a s živou vírou a pevnou důvěrou se za všechny modli. Tvoje láska k Bohu by nebyla pravá, kdybys chtěla uspokojovat jen sebe a přitom na své bližní zapomínala. Musíš horlivě pro všechny lidi vyhledávat nejvyšší dobro, o kterých víš a na kterých se podílíš, protože žádný z nich není vyloučen a všichni potřebují pomoc a spojení s Bohem. V lásce ke mně pochopíš, jak mě máš ve všem napodobovat.

KAPITOLA V. SESTOUPENÍ DUCHA SVATÉHO NA APOŠTOLY A OSTATNÍ VĚŘÍCÍ; PANNA MARIA HO VIDÍ V PŘÍMÉM NAZÍRÁNÍ; JINÁ, NEJVÝŠ SKRYTÁ TAJEMSTVÍ, KTERÁ SE TEHDY UDÁLA

- 58.** Dvanáct apoštolů, ostatní učedníci a věřící spolu s velkou Královnou nebes, která je povzbuzovala, radostně očekávali splnění Kristova příslibu, že jim pošle Ducha Svatého, Utěšitele, který je naučí všem věcem a připomene jim vše, čemu je učil (Jan 14,26). Všichni byli jednomyslní a sjednoceni v lásce tak, že během všech těchto dnů neměl nikdo žádné jiné myšlenky, pocity a sklony, které by byly v rozporu s těmi ostatními. Byli jedno srdce a jedna duše ve smýšlení i jednání. Ani po zvolení svatého Matěje za apoštola mezi nimi nedošlo ani k nejmenšímu projevu nesouladu, i když to byla situace, při které oby-

čejně dochází k různosti názorů i u těch nejlepších, protože má každý sklon jednat podle svých názorů a nerad ustupuje názorům jiných. Ale do tohoto svatého shromáždění nenašla cestu žádná neshoda, protože všichni byli jednotní v modlitbě, v půstu a v očekávání příchodu Ducha Svatého, který nepřebývá v protivících se a nepoddajných srdcích. Abyste mohli pochopit, jak silné a důležité bylo toto sjednocení v lásce, nejen pro jejich přípravu na přijetí Ducha Svatého, ale i pro přemáhání a zapuzování zlých duchů, musím říci, že démoni, kteří od Spasitelovy smrti leželi v pekle, na sobě cítili zvláštní novou stísněnost a hrůzu, která vycházela z ctností toho svatého shromáždění ve večeradle. Ačkoli si to nemohli vysvětlit, pociťovali novou drtivou sílu vycházející z toho místa. Když pak pozorovali účinky vycházející z Kristova učení a z jeho příkladu, které se projevovaly v chování učedníků, báli se, že jejich moc bude zničena.

- 59.** Královna andělů Maria ve své velké moudrosti a milosti znala předurčenou dobu i hodinu, ve které bude Duch Svatý seslán na apoštolské shromáždění. Když přišel den Letnic (Sk 2,1), což bylo za padesát dní po Vzkříšení našeho Pána a Vykupitele, viděla nejsvětější Matka, jak se v nebi člověčenství Slova radilo s věčným Otcem o slíbeném seslání božského Utěšitele na apoštoly, a že jeho božskou moudrostí předurčený čas pro založení víry a udělení všech jeho darů svaté Církvi již přišel. Pán poukázal také na zásluhy, které získal v těle svým nejsvětějším životem, utrpením a smrtí, na tajemství spásy lidského pokolení a na skutečnost, že je obhájcem, přímluvcem a prostředníkem mezi věčným Otcem a lidmi. Poukázal také na to, že mezi lidmi žije také jeho nejmilejší Matka, ve které Božské Osoby našly tak velké zalíbení. Žádal také svého Otce, aby se Duch Svatý kromě udělení milostí a neviditelných darů na zemi ukázal také ve viditelné podobě, aby tím Zákon evangelia došel úcty před celým světem, a též aby byli apoštolové a věřící, kteří měli rozšiřovat božské pravdy, povzbuzeni a aby nepřátelé Páně, kteří Ho v tomto životě pronásledovali, zavrhli a odsoudili k smrti na kříži, byli naplněni hrůzou.
- 60.** Tuto žádost našeho Vykupitele přednesenou na nebesích podporovala na zemi Panna Maria takovým způsobem, který odpovídal mi-

losrdné Matce věřících. Ležela v nejhlubší pokoře tváří na zemi s rukama rozepjatýma do podoby kříže, viděla, jak byla v radě Nejsvětější Trojice Spasitelova žádost příznivě přijata. Viděla také, jak pro splnění této žádosti Otec a Syn, jako základní Příčiny, ze kterých Duch Svátý vychází, ustanovili působivé seslání Ducha Svatého, protože těmto dvěma se připisuje seslání třetí Osoby, neboť z obou vychází. Třetí Osoba ochotně převzala toto poslání a svolila sestoupit na svět. I když všechny tři Božské Osoby i jejich působení vychází z jediné nekonečné vůle bez jakékoli nerovnosti a mají ty schopnosti, jež jsou ve všech třech Osobách nerozdílné a stejné, má každá Osoba jistou vnitřní působnost, která v ostatních není. Tak poznávání povstává v Otci a ne v Synovi, který je plozen, vůle vychází z Otce i Syna, ale ne z Ducha Svatého, který z nich vychází. Proto se o Otci a Synovi jako činné Příčině říká, že seslali Ducha Svatého, kdežto o Duchu Svatém se říká, že byl seslán.

61. V den Letnic ráno blahoslavená Panna Maria vybídla apoštoly, učedníky a zbožné ženy, kterých bylo asi sto dvacet, aby se horlivěji modlili a obnovili své naděje, neboť se už přiblížila hodina, ve které má z výšin přijít Duch Svátý. O třetí hodině (tj. v devět hodin ráno), když byli všichni shromážděni kolem nebeské Paní a horlivě se modlili, bylo náhle ve vzduchu slyšet velký hukot, jako když silně hřmí a vane silný vítr, smíšený s jasností ohně nebo blesku, a to všechno se soustředilo na dům, ve kterém bylo večeřadlo. Dům byl obklopen světlem a božský oheň se snesl na všechny, kteří v něm byli shromážděni (Sk 2,3). Nad hlavou každé z těch sto dvaceti osob se ukázal ohnivý jazyk, ve kterém přišel Duch Svátý a naplnil každého svým božským účinkem a nebeskými dary, když v každém současně působil mnoha různými způsoby, a to jak ve večeřadle, tak i v celém Jeruzalémě, v závislosti na vlastnostech osob, na které účinkoval.
62. U Panny Marie byly tyto účinky plně božské a nejvýš obdivuhodné v očích celého nebeského dvora. My lidé nejsme schopni to pochopit ani vysvětlit. Nejčistší Paní byla celá změněna a povznesena v Bohu, protože viděla Ducha Svatého přímo a po krátkou dobu požívala blažené patření na Boha. Ona sama obdržela z jeho darů víc než všich-

ni ostatní svatí. Její sláva v té době převyšovala slávu andělů a svatých nebešťanů. Ona sama poskytla Pánu víc slávy, chvály a díky než celý vesmír za dobrodiní seslání Ducha Svatého na jeho Církev a za to, že se tolikrát zavazoval, že Ho pošle a že skrze Něho bude Církev spravovat až do skonání světa. Nejsvětější Trojici se Mariino jednání při této příležitosti tak líbilo, že se považovala být plně odměněna a odškodněna za stvoření světa, a nejen to, Bůh jednal, jako by byl vděčný za to, že má takového Tvora, na kterého mohl Otec pohlížet jako na svou Dceru, Syn jako na svou Matku a Duch Svatý jako na svou Nevěstu, kterou byl nyní (podle způsobu našeho vyjařování) povinen navštívit a obohatit, když Jí dřív udělil tak vysokou důstojnost. V této vznešené a požehnané Nevěstě byly obnoveny všechny dary a milosti Ducha Svatého, plodící nové účinky a působení, přesahující naši schopnost porozumění.

- 63.** Apoštolové, jak říká svatý Lukáš (Sk 2,4), byli také naplněni Duchem Svatým, protože obdrželi ve velmi vysokém stupni obdivuhodné rozmnožení posvěcující milosti. Dvanáct apoštolů bylo v této posvěcující milosti upevněno, takže ji nikdy neztratili. Každému, podle jeho schopností, byly uděleny vlastnosti sedmi darů: moudrosti, rozumu, rady, síly, vědění, zbožnosti a Boží bázně. Vlivem tohoto vznešeného požehnání, jak nového, tak obdivuhodného ve světě, se dvanáct apoštolů stalo schopnými služebníky Nového zákona a zakladateli evangelní Církve pro celý svět; protože jim tato nová milost a požehnání udělily účinnou a sladkou božskou sílu, která v nich probudila sklon praktikovat nejhrdinnější ctnosti a žít v nejvyšší svatosti. Takto posílení se modlili, ochotně pracovali a vytvářeli nejobtížnější a nejnamáhavější díla, a ne se zármutkem nebo z donucení, ale s největší radostí a ochotou.
- 64.** I u všech ostatních učedníků a věřících, kteří ve večeradle přijali Ducha Svatého, způsobil Nejvyšší úměrné a obdobné účinky s tím, že ti nebyli tak upevněni v milosti jako apoštolové. V závislosti na schopnostech každého z nich jim byly uděleny dary milosti ve větší nebo menší míře, podle toho, jaký úkol měl kdo ve svaté Církvi plnit. Stejný princip byl zachován také u apoštolů, ale svatý Petr a svatý Jan

byli obdařeni více s ohledem na úkoly, kterými byli pověřeni. Petrovi jako hlavě pro řízení Církve a Janovi pro službu a opatrování Královny a Paní nebe a země, Marie. Svatý Lukáš říká, že Duch Svatý naplnil celý dům, ve kterém bylo toto svaté shromáždění (Sk 2,4) nejen proto, že byli všichni naplněni Duchem Svatým a jeho velkými dary, ale proto, že dům sám byl plný nádherného světla a lesku. Tato plnost divů a zázraků se přelívala i navenek a zasáhla také lidi, kteří nebyli ve večeradle, a způsobila různé účinky Ducha Svatého na obyvatelích Jeruzaléma a jeho okolí. Všichni ti, kteří měli zbožný soucit s naším Spasitelem Ježíšem při jeho utrpení a smrti, kteří litovali, že musel trpět tak velké muky, a měli úctu k jeho přesvaté Osobě, byli vnitřně obdařeni novým světlem a milostí, která je později vedla k přijetí apoštolského učení. Ti, kteří byli obráceni prvním kázáním svatého Petra, pocházeli většinou z okruhu těch, kteří si svým soucitem a zármutkem nad smrtí Páně zasloužili toto velké požehnání. Jiní spravedliví, kteří byli v Jeruzalémě mimo večeradlo, pocítili také velkou vnitřní útěchu, kterou byli pohnuti a předem připraveni pro přijetí Kristova učení novými účinky milostí, jež v nich úměrně vyvolával Duch Svatý.

- 65.** Neméně podivuhodné, i když více skryté, byly některé opačné účinky, které toho dne Duch Svatý v Jeruzalémě způsobil. Silným hřmáním, mocným prouděním vzduchu a blýskáním, jež provázelo jeho příchod, zneklidnil a poděsil nepřátele Páně bydlící ve městě, každého podle jeho zlomyslnosti a nevěry. Tento trest se obzvlášť silně projevil na těch, kteří účinně souhlasili nebo požadovali Kristovu smrt a kteří vynikali zuřivou nenávisť proti Němu. Ti všichni padli na své tváře a zůstali tak ležet tři hodiny. Ti, kteří Pána bičovali, se náhle zadusili svou vlastní krví, která vyrazila z jejich žil za trest, že prolili krev Páně. Drzý služebník, který Pána udeřil pěstí, nejen že náhle zemřel, ale byl uvržen do pekla s tělem i duší. Jiní ze židů, ačkoli nezemřeli, byli potrestáni prudkými bolestmi a ošklivými nemocemi. Tyto nemoci, jako trest za prolití Kristovy krve, přešly i na jejich potomky, a dodnes trápí jejich děti, které vynikají odpornou nečistotou. Tento trest se stal všeobecně známým v Jeruzalémě, přestože se kněží a farizeové všemožně snažili skrýt to tak, jako se snažili skrýt Spasitelovo

Zmrtvýchvstání. Protože však tyto události nebyly považovány za důležité, nikdo z apoštolů ani z evangelistů o nich nic nenapsal a v městském shonu se na ně zapomnělo.

- 66.** Tresty a hrůza se rozšířily také do hlubin pekla, kde byli ďáblové tři dny zachvázeni novým zmatkem a sklíčeností, podobně jako židé, kteří leželi tři hodiny na zemi. Během těchto tří dnů Lucifer a jeho démoni hrozně vyli, čímž přidávali další hrůzu a zmatek k mukám zatracenců. Ó nevýslovný a mocný Duchu! Církev svatá Tě nazývá Božím prstem, protože vycházíš z Otce i Syna jako prst z ruky a těla. Při této příležitosti mi bylo ale zjeveno, že máš stejnou nekonečnou moc jako Otec i Syn. Skrze tvou svrchovanou přítomnost jsou nebesa i země v pohybu vlivem tak protichůdných účinků působících současně ve všech jejich obyvatelích. Jsou však podobné těm, které nastanou při posledním soudu. Svaté a spravedlivé naplňuješ svou milostí, dary a nevýslovnými útěchami, a bezbožné a pyšné trestáš a přemáháš zmatkem a bolestmi. Vpravdě zde dochází naplnění to, co říkáš Davidovými ústy, že jsi Bůh pomsty, jednáš svobodně a uděluješ odplatu bezbožným, aby se nemohli chlubit svou nešlechetností a aby ve svých srdcích nemohli říkat, že nevidíš a nesoudíš, když káráš a trestáš jejich hříchy (Ž 94,1–10).
- 67.** Ať pošetilci tohoto světa porozumí a přijdou k rozumu a poznají, že Nejvyšší zná marné lidské myšlenky, že pokud je štědrý a nejvyšší laskavý ke spravedlivým, je také přísný v trestání bezbožných a zlomyslných (Ž 94,10). Bylo vhodné, že se při této příležitosti Duch Svatý ukázal být jedním i druhým, protože přišel od vtěleného Slova, které kvůli lidem přijalo lidskou přirozenost, ve které pro jejich spásu trpělo potupu, muka a zemřelo, aniž by otevřelo ústa a hledalo útěchu za ty urážky a křivdy. Právem Duch Svatý při svém příchodu horlil pro čest tohoto vtěleného Slova. I když nepotrestal všechny jeho nepřátele, ukázal potrestáním těch nejhorších, co si zasloužili i ti ostatní, kteří Jím ve své zatvřelosti a nevěře pohrdli, pokud by se v lhůtě jim poskytnuté nevrátili s kajícím srdcem k pravdě. Slušelo se také, aby těch několik, kteří přijali Slovo a následovali Ho jako svého Mistra a Vykupitele, a ti, kteří měli kázat jeho víru a učení, byli odměněni

a obdařeni patřičnými prostředky k založení Církve a Zákona evangelia. Apoštol říká, že opustit svého otce a matku a přidržet se své manželky (jak řekl i Mojžíš) je velká svátost v Kristu a v Církvi (Ef 5,32; Gn 2,24). Také Kristus sestoupil z Otcova lůna, aby se spojil ve svém člověčenství s Církví. Z toho, že Kristus přišel z nebe, aby byl se svou nevěstou Církví, vyplývá, že Duch Svatý sestoupil kvůli Panně Marii, která byla jeho Nevěstou stejně jako Kristu Církev a kterou On miloval stejně, jako Kristus miloval Církev.

PONAUCENÍ, KTERÁ MI UDĚLILA VELKÁ KRÁLOVNA NEBES A NAŠE PANÍ

- 68.** Má dcero, děti Církve si málo váží a jsou málo vděčné za toto pozhnaní Nejvyššího, že jim, má dcero, kromě svého Syna, Mistra a Vykupitele, seslal také Ducha Svatého. Tak velká byla jeho láska, kterou se je snažil k sobě přitáhnout, že proto, aby jim dal podíl na své božské dokonalosti, jim nejdřív poslal svého Syna, který je moudrost (Jan 3,16), a pak Ducha Svatého, který je láska, aby všichni byli co nejvíc obohaceni podle svých schopností. Když Duch Svatý sestoupil poprvé na apoštoly a všechny ostatní s nimi shromážděné, chtěl, aby to byl závazek a svědectví, že bude stejné dary udělovat i ostatním dětem Církve, světla a evangelia a že je připraven udělit své dary všem, pokud se připraví na jejich přijetí. Na potvrzení této pravdy Duch Svatý sestoupil na mnohé věřící ve viditelné podobě a se zjevnými účinky (Sk 8,17; 10,44; 11,15), protože to byli vpravdě věrní služebníci, pokorní, upřímní, čistí a měli srdce připravená k jeho přijetí. Také v současné době sestupuje do mnoha spravedlivých duší, i když ne s tak viditelnými známkami, protože to není zapotřebí a ani to není vhodné. Všechny vnitřní účinky i dary jsou ale stejné povahy a působí podle dispozice a stavu toho, kdo je přijímá.
- 69.** Šťastná je duše, která vzdychá a touží po této milosti a snaží se podílet se na tomto božském ohni, který rozněcuje, osvěcuje a stravuje vše, co je pozemské a tělesné, který očišťuje a povznáší k novému životu, spojení a k účasti v Bohu samém. Jako tvá pravá milující Matka toužím, abys i ty dosáhla tohoto štěstí. Abys ho mohla dosáhnout v celé

jeho plnosti, znovu ti radím, abys připravila své srdce tím, že se budeš snažit zachovávat nerušený klid a pokoj při všem, co se ti stane. Božská dobrota si přeje povznést tě do příbytků velmi vysokých a bezpečných, kde trápení tvého ducha skončí a kam útoky světa ani pekla nemohou dosáhnout. Tam v tvém místě odpočinku bude odpočívat Pán a najde u tebe důstojný příbytek a chrám své slávy. Neujdeš sice útokům a pokušením, jež proti tobě s největší úskočností a lstivostí povede drak, ale buď stále ostražitá, aby ses nevzrušila nebo neznepokojila v nitru své duše. Stráž své poklady v tajnosti, poznávej krásu Pána, sladké účinky jeho čisté lásky a vliv jeho svatého učení, neboť v tomto ohledu s největší velkodušností vyvolil tebe z mnoha pokolení.

- 70.** Važ si tedy svého povolání a buď si jista, že ti Nejvyšší znovu nabízí účast a spojení se svým božským Duchem a svými dary. Pamatuj však, že když je uděluje, neodnímá ti svobodnou vůli, ale vždy jí ponechává volbu dobrého nebo zlého, podle jejího svobodného rozhodnutí. Proto důvěřujíc v božskou dobrotu musíš si pevně předsevzít, že mě budeš následovat ve skutcích, které ti byly v mém životě zjeveny, a nikdy nesmíš překážet účinkům a působení darů Ducha Svatého. Abys lépe pochopila toto mé učení, vysvětlím ti účinky všech sedmi darů.
- 71.** První, dar moudrosti, naplňuje duši poznáním a útěchou z božských věcí a povzbuzuje srdce k upřímné lásce pro zachovávání a konání všeho, co je dobré, ba co je nejlepší, nejdokonalejší a nejpříjemnější očím Páně. S tímto nutkáním musíš spolupůsobit, poddej se plně přáním jeho božské vůle a pohrdej přitom vším, co by ti mohlo překážet, i kdyby se to tvým náklonnostem a lákání tvé chuti zdálo sebenepříjemnější. Moudrost je podporována darem rozumu, který poskytuje zvláštní světlo k hlubokému pronikání předmětů, jež jsou předkládány k porozumění. S tímto darem musíš spolupůsobit odvracením své pozornosti a myšlenek od vědění o všech nepravých a cizích předmětech, které ti buď ďábel sám nebo skrze tvory bude přivádět na mysl, aby se stala roztržitou a zabránil jí pronikat hluboké pravdy božských věcí. Taková roztržitost mysl velice zatěžuje, protože ty dva druhy vědění jsou neslučitelné a vždy omezené schopnosti člověka jsou rozptýleny pozorováním mnoha předmětů, méně do nich vniká a věnuje

jim méně pozornosti, než kdyby veškeré své jednání soustředil pouze na jeden předmět. To zjevně potvrzuje pravda uvedená v evangeliu, že nikdo nemůže sloužit dvěma pánům (Mt 6,24). Když se všechna pozornost duše upoutá na poznání dobra, je nutné mít třetí dar, sílu, k rozhodnému praktikování všeho, co rozum poznal jako nejvyšší svatě, dokonalé a milé Pánu. Obtíže a překážky, které se staví do cesty při konání dobra, je možné překonávat statečností, takže tvor je ochoten podstoupit jakoukoli námahu a bolest, jen aby nebyl připraven o pravé a nejvyšší dobro, které poznal.

72. Často se však stává, že se k pokušení přidá ještě přirozená neznalost a pochybnosti, které brání tvoru jednat podle poznaných božských pravd, čímž vznikají překážky v konání toho, co je dokonalejší. Proto proti falešné obezřetnosti těla uděluje Bůh čtvrtý dar umění, který dává světlo rozeznávání mezi různými druhy dobra, učí jistě a bezpečné cestě a podle potřeby se pro ni rozhoduje. S tím se pojí pátý dar, zbožnosti, který se sladkou naléhavostí ponouká duši ke všemu, co je vpravdě Pánu milé a z čeho konáním plyne skutečný duchovní prospěch. Nepobízí tvory k těmto věcem přirozenými vášněmi, ale svatými, dokonalými a ctnostnými pohnutkami. Aby se pak člověk mohl řídit s velkou obezřetností, podporuje šestý dar rady jeho soudnost, aby mohl jednat přesně a bez ukvapenosti, aby uvažoval o prostředcích a radil se opatrně i s jinými tak, aby volbou správných prostředků dosáhl správného výsledku. Ke všem těmto darům je přidán ještě sedmý, který je všechny chrání a vtiskuje jim pečeť. Tento dar poskytuje srdci sklon vyhýbat se a utíkat před každou nedokonalostí, před nebezpečím a vším, co nepatří k ctnosti a dokonalosti duše, čímž slouží jako ochranná zeď. Je nutné rozumět předmětu a způsobu této svatě bázně, aby se nestala příliš velkou a aby nevbuzovala v tvoru strach tam, kde k tomu není důvod. Takovou bázeň jsi často měla a způsobila ji chytrost pekelného hada, když tě pod zástěrkou svatě bázně zapletl do nezřízené touhy po požehnáních Páně. Ale skrze toto ponaučení jsi nyní poučena o tom, jak máš používat dary Nejvyššího a jak se máš pro ně připravit. Připomínám ti a upozorňuji tě, že toto poznání svatě bázně doprovází milosti, které ti Nejvyšší udělil, a naplňuje

duši sladkostí, pokojem a klidem. Umožňuje tvorbu náležitě oceňovat dary a vážit si těch darů, které pocházejí z mocné ruky Všemohoucího a z nichž každý je důležitý. Tato bázeň nikdy nepřekáží správnému oceňování darů a pobízí duši, aby za ně ze všech sil děkovala a poškořovala se až do prachu. Při správném porozumění těmto pravdám a potlačování zbabělé, otrocké bázně budeš naplněna dětskou bázní, která ti bude jako vůdčí hvězda nápomocna při nebezpečné plavbě v tomto slzavém moři.

KAPITOLA VI. APOŠTOLOVÉ VYCHÁZEJÍ Z VEČEŘADLA, ABY KÁZALI SHROMÁŽDĚNÉMU LIDU; MLUVÍ ROZLIČNÝMI JAZYKY; TOHO DNE SE OBRÁTIL OASI TŘI TISÍCE OSOB; CO PŘI TÉTO PŘÍLEŽITOSTI DĚLALA BLAHOSLAVENÁ PANNA MARIA

- 73.** Vlivem viditelných a slyšitelných znamení, za nichž Duch Svatý sestoupil na apoštoly, byl celý Jeruzalém se všemi svými obyvateli zneklidněn. Když se zpráva o úžasných událostech z večeřadla rychle rozšířila, shromáždily se zástupy lidu, aby se dozvěděly víc o tom, co se děje (Sk 2,6). Toho dne slavili židé Letnice a vlivem toho i zvláštním řízením nebes bylo město plné cizinců, kteří sem přišli ze všech částí světa, protože si Nejvyšší přál jim zjevit divy prvního kázání a rozšířit Nový zákon milosti, který vtělené Slovo, náš Vykupitel a Mistr, ustanovil pro spásu lidstva.
- 74.** Když svatí apoštolové, naplnění láskou k Bohu i bližním a plností darů Ducha Svatého, poznali, že se lid z celého Jeruzaléma shromažďuje u dveří večeřadla, požádali svou Paní a Královnu, aby jim dovolila vyjít ven a kázat lidu, aby ty velké milosti bezodkladně přispívaly k dobru duší a k rozmnožení slávy jejich Dárce. Nato všichni opustili večeřadlo, postavili se před zástupy a začali jim kázat o tajemstvích

víry a věčného života. I když byli do té doby všichni apoštolové nasmělí a skrývali se, vystoupili nyní s rozhodnou směrností, ohnivá slova se jim řinula z úst a jako blesk vnikala do duší jejich posluchačů. Všichni lidé byli naplněni úžasem a údivem nad těmito událostmi, které svět dosud neviděl a neslyšel. Plni údivu pohlíželi jeden na druhého a ptali se: „Co je to, co zde vidíme a slyšíme? Nejsou všichni ti, co tu mluví, Galilejci? A jak to, že tedy všichni slyšíme svou rodnou řeč? My židé a proselyté, Římané, latiníci, Řekové, Kréťané, Arabové, Partové a Médové a všichni ze všech částí světa je slyšíme mluvit našimi jazyky. Ó velký Bože! Jak obdivuhodný jsi ve všech svých skutcích!“

- 75.** Tento zázrak, že všichni lidé tak mnoha jazyků, kteří tam byli tehdy shromážděni, slyšeli apoštoly ve svém vlastním jazyce, vyvolal spolu s učením, které hlásali, velký úžas. Musím však poznamenat, že i když byli všichni apoštolové vlivem darů a vědomostí, které přijali, naplněni vědomostmi a schopni kázat evangelium jazyky všech národů, což bylo nezbytné pro šíření evangelia, kázali při této příležitosti všichni jen palestinským jazykem. Přestože mluvili pouze touto řečí, rozuměli jim všichni, kteří zde byli shromážděni z různých národů, jako by mluvili rozličnými jazyky. Tento zázrak učinil Pán proto, aby všichni z těch různých národů rozuměli a uvěřili, aniž by svatý Petr a ostatní apoštolové museli opakovat svá kázání osmkrát v různých jazycích. Kázali pouze jednou, a každý z těch národů, jež svatý Lukáš uvádí, jim rozuměl ve svém jazyce. Kdyby mluvili mnoha jazyky, způsobilo by to velký zmatek.
- 76.** Lidé, kteří apoštoly poslouchali, nerozuměli zázraku, i když se divili tomu, že každý slyší svůj jazyk. Co říká svatý Lukáš o kázání apoštolů rozličnými jazyky, je třeba chápat tak, že apoštolové mohli tehdy těm různým jazykům rozumět, jak se zmíním dál, neboť toho dne všichni, kteří přišli k večeradlu, rozuměli všem apoštolům ve svém vlastním jazyce. Avšak tento zázrak a div vyvolal v závislosti na schopnostech každého posluchače různé účinky. Těm, kteří naslouchali zbožně, se dostalo poznání Boha a vykoupení lidstva, které jim bylo nyní tak výmluvně a horlivě zvěstováno. Vroucně zatoužili po poznání pravdy, mocí božského osvětlení byli naplněni lítostí a zkroušeností nad svy-

mi hříchy a touhou po božském milosrdenství a odpuštění. Se slzami v očích žádali apoštoly, aby jim řekli, co mají dělat pro to, aby dosáhli věčného života. Ostatní, kteří zatvrdili svá srdce a kterých se hlásané Boží pravdy vůbec nedotkly, byli pobouřeni, a místo aby apoštolům uvěřili, nazývali je novotáři a dobrodruhy. Mnoho židů, více zatvrze-lých ve své proradnosti a nenávisti, tupilo apoštoly tím, že říkali, že jsou opilí a nepřičetní (Sk 2,13). Mezi nimi byli někteří z těch, co při zvuku, který provázel příchod Ducha Svatého, padli na zem. Po tom, co opět nabyli vědomí a vstali, byli ještě zatvrzelejší a odbojnější pro-ti Bohu než před tím.

- 77.** Svatý Petr jako hlava Církve vystoupil, aby vyvrátil jejich urážky, a mocnějším hlasem k nim promluvil: „Muži z Judska i vy všichni, kteří přebýváte v Jeruzalémě, budiž vám známo toto, pozorně naslou-chejte mým slovům. Ne, ti lidé nejsou opilí, jak se domníváte; vždyť je teprve třetí denní hodina. Ale je to tak, jak řekl prorok: Stane se v po-sledních dnech, říká Pán, že vylijí ze svého Ducha na veškeré tělo. Tehdy budou vaši synové a vaše dcery prorokovat, vaši mladíci budou mít vidění a vaši starci sny. A já na své služebníky a na své služebnice vylijí svého Ducha. A já nahoře na nebi ukážu své dny i znamení dole na zemi. Slunce se obrátí v temnotu a měsíc v krev, než přijde Den Páně, ten velký Den. A každý, kdo bude tehdy vzývat jméno Páně, bude zachráněn. Mužové izraelští, slyšte tato slova. Ježíš Nazaretský, ten muž, jehož Bůh u vás osvědčil zázraky, divy a znameními, které uprostřed vás skrze Něho vykonal, jak to i vy sami víte, byl vydán po-dle toho, jak Bůh rozhodl a předem věděl, a vy jste Ho vzali a usmrtili tím, že jste Ho rukou bezbožníků přibili na kříž, ale Bůh Jej vzkří-sil a osvobodil ze souzení podsvětí. Proto také nebylo možné, aby byl zadržen v jeho moci; neboť David o Něm říká: Viděl jsem Pána usta-vičně před sebou, neboť On je po mé pravici, abych se nepotácel. Pro-to se zaradovalo mé srdce a můj jazyk zajásal; samo mé tělo odpoči-ne v naději, že neponecháš mou duši v podsvětí a nedopustíš, aby tvůj svatý uzřel porušení. Dal jsi mi poznat cesty života, u sebe mě naplníš radostí. Bratři, mohu vám směle říci: praotec David zemřel a byl po-hřben a máme u nás dosud jeho hrob. Ale protože byl prorok a věděl,

že Bůh se mu přísahou zavázal, že jednoho potomka z jeho krve usadí na jeho trůn, předvídal a zvěstoval vzkříšení Krista, který opravdu nebyl ponechán v podsvětí a jehož tělo neuzřelo porušení: toho Ježíše Bůh vzkřísil; my všichni jsme toho svědky. A když Ho teď pravice Boží povýšila, dostal od Otce přislíbeného Svatého Ducha a vylil Jej. To právě vidíte a slyšíte. Neboť David na nebesa nevystoupil; i on sám říká: Pán řekl mému Pánu: Posad se po mé pravici, dokud tvé nepřátele nepoložím jako podnož tvých nohou.“

- 78.** „Ať tedy veškerý Izraelův dům zví s jistotou: toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh Pánem a Kristem.“ Když to slyšeli, byli hluboce dojati a ptali se Petra a ostatních apoštolů, co by měli udělat pro svou spásu (Sk 2,37). Svatý Petr jim na to odpověděl: „Čiňte pokání a každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a pak obdržíte dar Ducha Svatého. Neboť toto zaslíbení platí pro vás, vaše děti, i pro všechny, kteří jsou daleko a které si Pán, náš Bůh, povolá. Hledte tedy použít tento lék a zachraňte se z tohoto zvrhlého a nevěřícího pokolení.“ Ještě mnoho dalších životodárných slov jim řekl svatý Petr i ostatní apoštolové, kterými byli zatvrzelí židé i jiní nevěřící velmi zahanbeni. Protože na to nikdo z nich nemohl nic odpovědět, odešli od večeradla. Přesto počet těch, kteří přijali pravou víru v Ježíše Krista, byl asi tři tisíce (Sk 2,41). Všichni se přidrželi apoštolů, kteří je pokřtili, což vzbudilo v celém Jeruzalémě velký úžas a bázeň, neboť divy a zázraky, které apoštolové konali, naplnily všechny nevěřící hrůzou a zděšením.
- 79.** Ty tři tisíce osob, které se obrátily prvním kázáním svatého Petra, byly ze všech národů, které se shromáždily v Jeruzalémě, takže od té chvíle všechny národy, nevyjímaje jediný, mohly užívat podíl na ovoci vykoupění, všechny se mohly shromáždit v Církvi a všechny mohly zakoušet milosti Ducha Svatého, protože svatá Církev se měla skládat ze všech kmenů a národů. Mnozí pocházeli ze Židů, kteří následovali našeho Spasitele Ježíše Krista s dobrým smýšlením a pozorovali jeho utrpení a smrt se soucitem. Také někteří z těch, kteří souhlasili s tím, aby byl umučen, se obrátili, i když jich bylo málo, protože mnozí nechtěli změnit své smýšlení. Kdyby to byli udělali, byli by všichni

omilostněni a obdrželi by odpuštění svých hříchů. Po kázání se apoštolové toho večera uchýlili do večeřadla, aby o všem podali zprávu nejčistší Marii. S nimi přišlo také mnoho nových dětí Církve, aby poznaly a uctily Matku milosrdenství.

80. Velké Královně andělů však bylo známo vše, co se přihodilo, protože ve svém ústraní slyšela apoštoly kázat a znala taje srdcí a smýšlení všech posluchačů. Nejněžnější Matka po celou dobu, co apoštolové kázali, ležela tváří na zemi a se slzami v očích se modlila za obrácení všech, kteří přijali Spasitelovu víru, i za všechny ostatní, kteří by chtěli spolupůsobit s pomocí a milostmi Páně. Aby blahoslavená Panna Maria pomohla apoštolům při prvním kázání v jejich velkém díle, i proto, aby je všichni shromáždění náležitě poslouchali, vyslala mnohé z andělů, kteří Ji provázeli, se svatými vnuknutími, kterými svaté apoštoly povzbuzovali a dodávali jim sílu k probírání a jasnějšímu vysvětlování skrytých tajemství o lidství a Božství Krista, našeho Vykupitele. Andělé splnili věrně všechny rozkazy své Královny a Ona sama zatím používala svou moc a své dary podle okolností a příležitostí. Když k Ní pak apoštolové přišli s tak hojným výsledkem svého prvního kázání a darů Ducha Svatého, přijala je s nevýslovnou radostí a laskavostí právě milující Matky.

81. Apoštol Petr promluvil k nově na víru obráceným a řekl jim: „Moji bratři a služebníci Nejvyššího, toto je Matka našeho Vykupitele a Mistra Ježíše Krista, jehož víru jste přijali s tím, že Ho uznáváte za pravého Boha a člověka. Ona Mu dala lidskou podobu, počala Ho ve svém lůně a zůstala přitom Pannou před porodem, při porodu i po porodu. Přijměte Ji za svou Matku, Ochráňkyni a Přímělkyni, protože skrze Ni vy i my obdržíme světlo a vedení a budeme osvobozeni od hříchů a utrpení.“ Při těchto apoštolových slovech a při pohledu na nejsvětější Pannu byli tito noví vyznavači víry naplněni podivuhodným světlem a útechou. To způsobila výsada udělování velkých vnitřních požehnání a světla těm, kdo na Ni pohlédnou se zbožnou úctou, která u Ní byla obnovena v době, kdy seděla v nebesích po pravici svého božského Syna. Protože všichni tito věřící v přítomnosti své Královny obdrželi z těchto milostí, poklekl u jejích nohou a se slzami

Ji prosili o pomoc a požehnání. Ale pokorná a moudrá Královna se tomu poslednímu vyhnula, protože byli přítomni apoštolové, kteří byli kněžími, a svatý Petr Kristovým zástupcem. Ten Jí však řekl: „Naše Paní, neodpírej těmto věřícím, o co Tě zbožně žádají pro útěchu svých duší.“ Blahoslavená Panna Marie uposlechla hlavu Církve a s pokorným klidem Královny udělila těm nově obráceným své požehnání.

- 82.** Láska, která naplnila jejich srdce, přispěla k tomu, že zatoužili slyšet od své nebeské Matky nějaká slova útěchy, ale jejich pokora a uctivost jim bránila Ji o to požádat. Když však viděli, jak se poslušně podřídila slovům svatého Petra, obrátili se na něho a prosili ho, aby Ji požádal o pronesení několika slov pro povzbuzení. Svatý Petr sice chápal, že by to duším, které byly nově zrozeny pro Krista jeho kázáním i kázáními ostatních apoštolů, velmi prospělo, ale věděl také, že Matka Moudrosti dobře ví, co je vhodné udělat, proto se osmělil říci pouze: „Naše Paní, vyslyš prosby svých dětí a služebníků.“ Slavná Paní uposlechla a řekla konvertitům: „Moje nejdražší děti v Pánu, vzdávejte z celého srdce díky a chválu všemohoucímu Bohu za to, že vás ze všeho lidu povolal a uvedl na bezpečnou cestu věčného života poznáním svaté víry, kterou jste přijali. Buďte pevní ve vyznávání této víry celým svým srdcem i v naslouchání a víře ve vše, co obsahuje Zákon milosti, jak jej kázal a vytvořil pravý Učitel Ježíš, můj Syn a Vykupitel. Buďte horliví v naslouchání i v respektování jeho apoštolů, kteří vás učí, abyste mohli být při křtu poznamenáni znamením dětí Nejvyššího. Já vám jako vaše služebnice nabízím, že vám pomohu ve všem, co bude k vaší útěše, a budu Nejvyššího prosit, aby na vás pohlízel jako laskavý Otec a projevil vám své uspokojení a udělil svou milost.“
- 83.** Tímto laskavým povzbuzením byly ty nové děti Církve naplněny útěchou, světlem, úctou a obdivem k tomu, co u Paní světa viděli. Požádali Ji opět o požehnání a pro tento den odešli obnoveni a obohaceni velkými dary Nejvyššího. Apoštolové a učedníci od toho dne nepřetržitě pokračovali v kázání, konání zázraků a po celou oktávu (osm dní) vyučovali nejen ty tři tisíce, které se obrátily v den seslání Ducha Svatého, ale mnoho dalších, kteří den po dni přijímali víru. Protože tito

noví věřící přicházeli ze všech končin světa, mluvili apoštolové s každým v jeho vlastním jazyce, protože, jak jsem výše řekla, od té chvíle, co přijali Ducha Svatého, mluvili rozličnými jazyky. Tento dar nebyl dán pouze apoštolům, i když u nich byl mnohem plnější a znatelnější, ale obdrželi jej všichni učedníci i všech sto dvacet osob, které byly při seslání Ducha Svatého ve večeradle, a také svaté ženy, které obdržely Ducha Svatého a těšily se oblibě u Pána. Tehdy toho také bylo skutečně zapotřebí kvůli velkému množství lidí, kteří přijali víru. Ačkoli všichni muži a mnohé ženy přicházeli k apoštolům, mnozí z nich pak po vyslechnutí kázání šli k Magdaleně a jejím společnicím, které je i ty, kteří přicházeli pod vlivem zpráv o zázracích, které konají, katechetizovaly, poučovaly a obracely. Tento dar byl udělen také ženám, které vkládáním rukou léčily všechny nemoce, vracely slepým zrak, němým řeč, chromým pohyblivost a mnoha mrtvým život. Tyto a jiné divy konali zvláště apoštolové, ale jak zázraky apoštolů, tak i žen budily nadšený údiv a úžas v celém Jeruzalémě, takže se nemluvilo o ničem jiném než o dívech a učení Ježíšových apoštolů, učedníků a následovníků jeho učení.

- 84.** Pověst o těchto událostech se brzy roznesla i mimo město, protože nikdo, kdo hledal uzdravení, nebyl zklamán. Takové zázraky byly v té době velmi potřebné nejen pro potvrzení Nového zákona a Kristova učení, ale také proto, že přirozená touha po zdraví a životě pobízel lidi, aby hledali uzdravení svého těla, čímž se dostávali k poslechu a pod vliv Božího slova. Tak se vraceli uzdraveni na těle i na duši, což se stávalo hlavně těm, kteří se svými nemocemi přicházeli k apoštolům. Proto se počet věřících denně zvětšoval a jejich horlivost ve víře a lásce byla tak velká, že všichni začali napodobovat Kristovu chudobu. Pohrdali bohatstvím a statky, prodávali je, přinášeli a kladli k nohám apoštolů všechn svůj majetek, přičemž si nenechávali nic pro sebe (Sk 2,45). Přáli si mít všechny věci společné a oprostít se tak od nebezpečí spojeného s bohatstvím. Dávali přednost životu chudoby, upřímnosti, pokory a stálé modlitby a nepečovali o nic jiného než o věčný život. Všichni se považovali za bratry a děti jednoho Otce, který je v nebesích (Mt 23,9). Protože víra, naděje, láska a svá-

tosti byly společným požehnáním všech a všichni vyhledávali stejné milosti a týž věčný život, zdála se být nerovnost v jiných věcech nebezpečnou těmto křesťanským dětem jednoho Otce, dědicům jeho dober a vyznavačům jeho Zákona. Považovali za nevhodné, aby při takovém svazku jednoty v hlavních a podstatných věcech byli někteří bohatí a jiní chudí a aby se časných věcí nedostávalo tam, kde každý požíval statky milosti, neboť všechny dary pro všechny děti pocházejí od téhož Otce.

- 85.** To byl šťastný začátek a zlatý věk křesťanské Církve, ve kterém prudkost řeky obveselovala Boží Město (Ž 45,5) a proud milostí a darů Ducha Svatého zúrodněval tento nový ráj nedávno zasazený rukama Spasitele Ježíše, v jehož středu ještě stál strom života, přesvatá Maria. Tehdy byla víra živá, naděje pevná, láska vroucí, upřímnost čistá, pokora pravá a spravedlnost nejvyšší rovnoprávná. Věřící tehdy neznali hrabivost ani nebažili po marnostech, po marné pompě šlapali nohama, byli bez choutek, pýchy a ctižádosti. Ty později převládaly mezi vyznavači víry, kteří, přestože se vydávali za Kristovy vyznavače, zapírali Ho svými skutky. My rádi namítáme, že to bylo první ovoce Církve a prvotiny Ducha (Řím 8,23), že věřících bylo málo, že naše doba je jiná, že v té době Matka moudrosti a milosti žila v Církvi a její přítomnost, modlitby a ochrana pomáhaly věřícím a povzbuzovaly je k hrdinským skutkům víry.
- 86.** Na tyto námitky odpovíme dalším obsahem tohoto životopisu, z něhož každý pozná, že to byli jediné věřící, kteří dovolili, aby se do ovčince Církve vloudilo tolik a takových nepravostí, že ani sám ďábel ve své veškeré pýše a zlomyslnosti nikdy neočekával, že se zakoření mezi křesťany. Stačí mi pouze říci, že moc a milost Ducha Svatého nebyly vyčerpány prvotinami křesťanů. Jeho působení je stále stejné jako tehdy a mělo by i při velkém počtu věřících až do konce Církve stejné účinky, jaké mělo při malém počtu v začátcích, kdyby ti mnozí byli tak věrní jako ti nemnozí. Je sice pravda, že časy se změnily, ale tato změna od ctnosti k nepravosti, od dobra ke zlu nespočívá v nějakých změnách nebes a hvězd, ale ve změně lidí, kteří sešli z přímé cesty věčného života a jdou po cestě záhuby. Nemluvím o pohanech nebo

bludařích, kteří odpadli nejen od světla pravé víry, ale i od pravých zásad zdravého rozumu, ale mluvím o věřících, kteří se chlubí, že jsou dětmi světla, ale spokojují se pouze s tím jménem a používají ho někdy k zakrytí svých nepravostí a zločinů.

- 87.** V této třetí části nebude možné popsat ani maličkou část obdivuhodných velkých skutků, které vykonala mocná Královna v prvotní Církvi, ale i z těch, které popíšeš, a z jejího života na zemi po Nanebevstoupení Páně si bude možné udělat představu. Neznala odpočinek a neztratila ani okamžik nebo příležitost k vykonání něčeho dobrého pro Církev nebo pro některé její členy. Stále se buď vroucně modlila a prosila svého božského Syna, aniž by kdy byla odmítnuta, nebo napomínala, poučovala, radila a jako Správkyně božských darů rozdávala dětem evangelia milosti různým způsobem. Jedno ze skrytých tajemství, která mi byla zjevena, bylo také to, že v té první době, ve které ještě žila ve svaté Církvi, byl počet zavržených poměrně velmi malý a že v těch několika letech dosáhl spasení větší počet duší než v mnoha následujících staletích.
- 88.** Připouštím, že kdyby postupem času poklesla moc a dobrotivost nejvyšší Panovnice, štěstí těch, kteří žili v té pozeňnané době, by mohlo vzbudit svatou závist u žijících ve světle víry v pozdějších, méně příznivých dobách. Je sice pravda, že se nám nepoštěstilo Ji vidět, mluvit s Ní a slyšet Ji svými smysly. V tom byly první děti Církve šťastnější, ale pamatujme na to, že jsme v nebeském vědomí a lásce této nejslavnější Matky byli již tehdy přítomni i my všichni. Viděla nás a znala všechny v tom pořadí, kdy jsme se v Církvi zrodili, a neprosila nebo nepřimlouvala se za nás méně než za ty, kteří žili v její době. Ani nyní není v nebi méně mocná, než byla tehdy na zemi, ani není méně naší Matkou, než byla pro tehdejší děti, a pokládá nás za své vlastní jako ty první věřící. Bohužel jsou naše víra, horlivost a zbožnost tak velice odlišné! Ona se nezměnila, ani její láska není méně vroucí, ani bychom nezakoušeli méně její přímluvy a ochrany, kdybychom k Ní v těchto rozbouřených dobách spěchali se stejnými pocity pokory a vroucnosti a prosili Ji o přímluvu a důvěrně spoléhali na její pomoc tak, jak to dělali oddaní první křesťané. Ne-

pochybně by pak i Církev po celém světě zakusila pomoc této Královny.

- 89.** Svěřme se péči této nejlaskavější Matky, jakou věnovala apoštolům a nově obráceným, útěše a potřebám všech i každého zvlášť. Povzbuzovala a posilovala apoštoly a služebníky Božího slova, jejichž pozornost obracela k podivuhodným projevům božské moci, se kterou začal její nejsvětější Syn zakládat víru své Církve, na moc, kterou jim udělil Duch Svatý, aby je učinil hodnými sluhy Páně, a na stále přítomnou pomoc božské pravice. Nabádala je, aby uznávali a chválili Boha jako původce všech těch podivuhodných skutků, aby Mu vzdávali pokorné díky za všechny ty milosti a s pevnou důvěrou pokračovali v kázáních, vyučování a ve chválení a vyvyšování jména Páně, aby byl poznáván, veleben a milován všemi věřícími. Ona sama dělala to, co učila. Často padala na svou tvář, pokořovala se před Nejvyšším a zpívala chvalozpěvy k jeho cti a chvále. Tyto úkony prováděla s takovou horlivostí, že ani za jediného z obrácených nezapomněla vzdát díky a obětovat vroucí modlitby věčnému Otci. Každého z nich měla na mysli.
- 90.** Slavná Matka nejen že toto vše konala za každého zvlášť, ale Ona je i všechny přijímala, vyslechla a stala se jim velmi milou svými slovy světla a života. Během těch dnů po příchodu Ducha Svatého s Ní mnozí mluvili soukromě a otvírali Jí taje své duše. To dělali také ti, kteří se v Jeruzalémě obrátili později. Ne že by neznala jejich tajemství. Zнала srdce všech, jejich city, sklony a povahu, což Jí umožňovalo snadněji se přizpůsobit prostřednictvím božského vědění a moudrosti potřebám a přirozené povaze každého z nich a poskytovat účinnou pomoc ve všech nemocech každému, kdo se Jí svěřil. Tak nejsvětější Matka poskytla mnoho neobyčejných požehnání a velkých darů nespočítaným duším, o nichž se svět nikdy nedozví.
- 91.** Bylo mnoho těch, kteří měli to štěstí, že je ve svaté víře vyučovala sama nebeská Matka. Nikdo z nich nebyl ztracen, neboť dokud žila, stále se za ně zvlášť modlila, takže všichni byli zapsáni v knize života. Aby si získala svého Syna, řekla Mu: „Pane a živote mé duše! Podle tvé vůle a pro tvé zalíbení jsem se vrátila na svět, abych byla Matkou

tvých dětí, mých bratří a věrných synů Církve. Nedopust, aby mé srdce bylo raněno pohledem, že zásluhy tvé drahocenné krve neprospěly některému z těch, kteří mě prosili o přímluvu. Nedopust, aby se stali nešťastnými, protože se utekli ke mně, bezvýznamnému zemskému červu, aby dosáhli tvého slitování. Přijmi je, můj Synu, do počtu svých přátel, předurčených pro tvou slávu.“ Na tyto modlitby Pán ihned odpovídal a slíbil, že to, o co poprosí, bude splněno. A já věřím, že stejně je tomu i za našich dnů u všech, kdo si zaslouží její přímluvu a prosí o ni z celého srdce. Když nejčistší Matka přichází ke svému Synovi s takovými prosbami, jak bychom se mohli domnívat, že Jí něco odepře, když Jí svěřil sebe sama?

92. Mnozí z nových hluboce věřících byli během rozhovoru s nebeskou Paní ohromeni její svatostí a moudrostí, vraceli se k Ní a nabízeli Jí šperky a velmi bohaté dary. Obzvláště ženy se zbavovaly svých ozdob a kladly je k jejím nohám. Ona však nepřijala nic z těchto darů. Když viděla, že nemůže něco odepřít, potají vnukla myslím dárcům, aby to zanesli apoštolům, kteří je spravedlivě a nestranně rozdají chudým věřícím. Pokorně však dárcům poděkovala, jako by to byli dali Jí. Chudé a nemocné přijímala s nevýslovnou laskavostí a mnohé z nich uzdravila od nevyčísitelných a vleklých nemocí. Prostřednictvím rukou svatého Jana skrytě zaopatřila mnohé jejich potřeby a nikdy neopomenula ani nejmenší bod dokonalosti. Protože byli apoštolové po celé dny zaměstnáni kázáním a vyučováním víře a získáváním těch, kteří k nim přicházeli, pro víru, připravovala jim slavná Královna jídlo a starala se o jejich pohodlí. Někdy sloužila kněžím kleče a s velkou pokorou a uctivostí je prosila, aby Jí dovolili políbit jim ruku. To se stávalo zvláště apoštolům, u kterých viděla, že jsou jejich duše upevněny v milosti, obdařeny všemi dary Ducha Svatého a že jsou vyvýšeni svou důstojností na velekněze a zakladatele Církve (Ef 2,20). Někdy je viděla oděné ve velké nádheře, která v Ní vyvolávala velkou vážnost a úctu.